Τὸ φύλλον λεπτὰ 40 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 50

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Χανιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ καθ' ἑξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρόσχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἑτησία	δρ. 16.—	Ἑτησία	δρ. 25.—
Ἑξάμηνος	» 8,50	Ἑξάμηνος	» 13.—
Τρίμηνος	» 4,50	Τρίμηνος	» 7.—

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἐτησία) δολλάρια 4.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΤΥΠΟΙΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἑρμείου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Ἐπιβάσιον

Περίοδος Β'. — Τόμος 29ος | *Ἐν Ἀθήναις, 18 Ἰουνίου 1922* | *Ἔτος 44ον. — Ἀριθ. 29*

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ' (Συνέχεια)

Ὁ Φρέδος χαιρέτησε τὸ φίλο του κι' ἑτοιμάστηκε νὰ φύγῃ ἀπ' τὸν ἴδιο ἐπικίνδυνο δρόμο ποὺ εἶχε πάρει κι' ὅταν ἦρθε, δηλαδὴ ἀπὸ τὶς στέγες.

Πέρασε τὸ σῶμα του ἀπ' τὸ φεγγίτη καὶ βγῆκε. Ὅταν ὅμως βρέθηκε ἔξω, ὁ Ἰουλιανὸς τὸν ἀφώναξε:

—Στάσου μιὰ στιγμή, τοῦ εἶπε γελῶντας· θέλω νὰ σὲ ἰδῶ πῶς θὰ περπατεῖς πάνω στὰ κεραμίδια.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντηση, ὁ μαθητευόμενος πέρασε τὸ σῶμα του ἀπ' τὸ φεγγίτη καὶ βρέθηκε πάνω στὴ στέγη.

Ἐκεῖ ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα μπρὸς στὸ θέαμα, ποὺ τοῦ παρουσιάσθη. Πιάστηκε ἀπὸ μιὰ καπνοδόχο καὶ κοίταζε μὲ συγκίνηση τὶς κατηφορικὲς στέγες, ποὺ κατέβαιναν πρὸς τὸ κενὸ καὶ μὲ τρόμο συλλογιζόταν ἀπὸ πόσο ὕψος ἔπρεπε νὰ κατεβῇ ὁ φίλος του γιὰ νὰ φτάσῃ στὴν αὐλή.

—Μὰ αὐτὸ ποὺ κάνεις εἶναι τρέλλα !μουρμούρισε.Πρόσεχε...Λίγο ἂν παραπατήσῃς, θὰ σκοτωθῇς !

—Μπά! ἀπαντοῦσε ὁ Φρέδος. Τιποτένια πράγματα... Σὺ δὲν ἔχεις συνηθίσει, γι' αὐτὸ φοβᾶσαι.

Πραγματικῶς ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπὰν περπατοῦσε πάνω στὰ κεραμίδια σὰ γατάκι καὶ γρήγορα ἔφτασε στὴν ἄκρη τῆς στέγης.

Μὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔσκυβε πρὸς τὸ κενὸ γιὰ νὰ πιάσῃ τὸν ὀδροσωλήνα ποὺ θὰ τοῦ χρησίμευε γιὰ σκάλα, ὀπισθοχώρησε ξαφνικὰ κι' ἔκανε νόημα στὸν Ἰουλιανὸ νὰ μὴ σαλέψῃ.

Στὸ ἀόριστο ἀκόμα φῶς τῆς χαραυγῆς, τὸ παιδὶ εἶχε διακρίνει δυὸ σκιὲς συμμαζωμένες σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς αὐλῆς, ποὺ φαινόνταν ὅτι κάποιον παραμόνευαν.

Ἀμέσως τὸ παιδὶ ξαπλώθηκε μὲ τὴν κοιλιὰ πάνω στὴ στέγη, σὲ τρόπο ποὺ τὸ κεφάλι του ἐξεῖχε τόσο μόνον, ὅσο τοῦ ἔφτανε γιὰ νὰ βλέπῃ, χωρὶς νὰ κινδυνεύῃ νὰ τὸν ἴδοῦν.

Κοίταξε ἔτσι μερικὲς στιγμὲς κι' ὕστερα ξαναγύρισε στὸν Ἰουλιανό, ποὺ τὸν παρατηροῦσε ἀνήσυχα.

—Τί συμβαίνει; τὸν ἐρώτησε... Σ' ἐμποδίζει κανεὶς ἀπὸ κάτω νὰ κατεβῇς;

—Ναί, ἀπάντησε χαμηλόφωνα τὸ παιδί... Κάτω στὴν αὐλὴ εἶν' ὁ Σφάχτης κι' ὁ Γιακάς.

—Ποιὸς Σφάχτης; Ποιὸς Γιακάς; Τί 'ν' αὐτοί;

—Θάθελα πολλὴ ὥρα, γιὰ νὰ σοῦ ἐξηγήσω.

Κι' ὕστερα, σκεπτικός, μουρμούρισε:

—Μὰ τί γυρεύουν ἐδῶ;

Ξαφνικὰ ὅμως χτύπησε τὸ μέτωπό του καὶ φώναξε :

—Τί κουτὸς ποὺ εἶμαι!... Ἔρχονται γιὰ νὰναγγείλουν στὸν Ἰουλιανὸ τὴν εἴδηση. Δὲ μοῦ ὑποψιάζηκε ὁ βασιλιὰς ὅτι θὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ πάρῃ τὴν περιουσία του καὶ τὄνομά του;..

Ἠσυχασμένο τὸ παιδὶ ἀπ' αὐτὴ τὴ σκέψη,πλησίασε πάλι τὸ φίλο του καὶ τοῦ εἶπε μὲ χαρά :

—Ἂν τυχὸν δὲν ἐπίστευες σὲ ὅσα σοῦ εἶπα πρὸ ὀλίγου, τώρα θὰ βεβαιωνόσουν, γιατὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ποὺναι κάτω στὴν αὐλή, ἦρθαν νὰ σοῦ τὸ ξαναποῦν.

—Πῶς; ἔκαμε ὁ Ἰουλιανός. Ὁ κύριος Σφάχτης κι' ὁ κύριος Γιακὰς θὰ μοῦ φέρουν τὸ γράμμα τῆς μητέρας μου ;

—Ναί.

Ὁ Ἰουλιανὸς ἐσκέφθηκε ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἐφρόντιζαν γιὰ τὴν κληρονομιὰ του, εἶχαν πολὺ ἀλλόκοτα ὀνόματα...

Ὁ Φρέδος τώρα σερνόταν

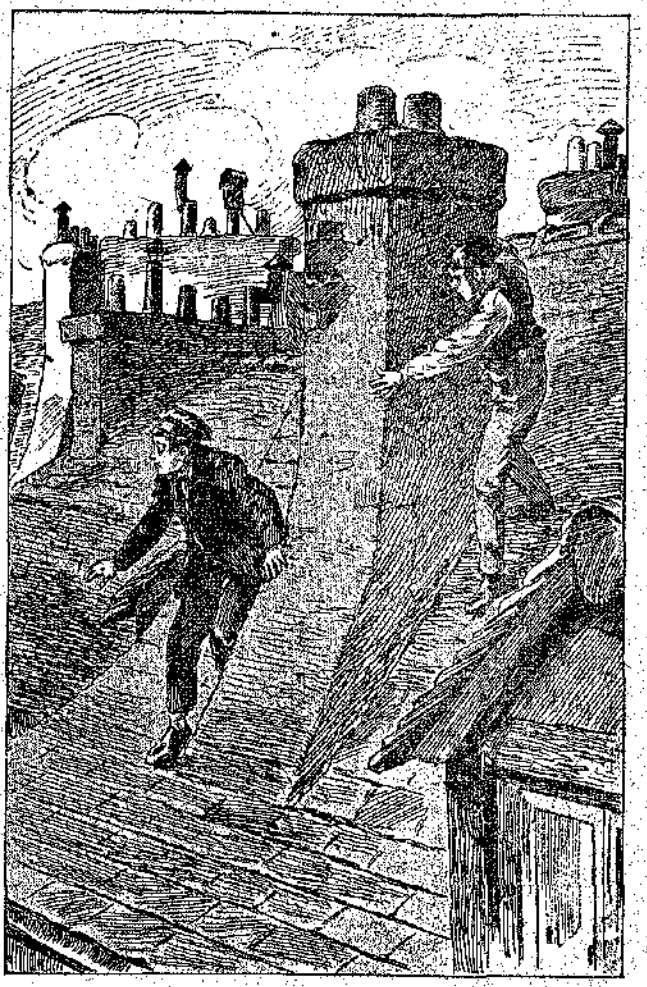

«Ὁ Φρέδος ὀπισθοχώρησε ξαφνικά...» (Σελ. 225, στ. α)

πρὸς τὴν ἄκρη τῆς στέγης καὶ τραβοῦσε μαζί του καὶ τὸν Ἰουλιανό, ποὺ αὐτὰ τὰ ἀκροβατικὰ γυμνάσματα δὲν τὸν ἐνθουσίαζαν καὶ τόσο.

Ὅταν καὶ οἱ δυὸ βρέθηκαν ξαπλωμένοι πλάϊ πλάϊ στὴν ἄκρη τῆς στέγης, ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπὰν εἶδε ὅτι οἱ δυὸ συμμορίτες ἔμεναν κρυμμένοι ἀκόμη στὸ ἀγκωνάρι τοῦ τοίχου, κάτω ἀπ' τὸ ὑπόστεγο, καὶ δὲν ἐσαλεύαν καθόλου.

—Τί περιμένουν λοιπόν; ἀπορεῖσε ὁ Φρέδος κι' ἄρχισε νὰ βρίσκη κάπως παράξενους τοὺς τρόπους τῶν παλιῶν του συντρόφων... Γιατί, ἂν θέλουν νὰ ἰδοῦν τὸν Ἰουλιανό, ἔρχονται τέτοια ὥρα καὶ μὲ τόσες προφυλάξεις;

Τὸ παιδὶ προσπαθοῦσε τοῦ κάκου νὰ βρῇ μιὰν ἀπάντηση σ' αὐτὲς τὶς ἀπορίες. Ἔβλεπε τὸ Γιακὰ καὶ τὸ Σφάχτη νὰ κουδεντιάζουν τώρα μὲ ζωηρότητα.

—Ἄχ! ἂν μποροῦσα νὰκουγα τί λένε! ψιθύρισε.

Προσπάθησε ν' ἀκούσῃ, μὰ τὸ ὕψος τῆς στέγης ἦταν πολὺ μεγάλο καὶ τὰ λόγια τῶν δυὸ κακούργων δὲν ἔφταναν ὡς τ' αὐτιά του.

Ἔξαφνα τοῦ ἦρθε μιὰ ἐξυπνη ἰδέα, ποὺ ἔδειχνε πόση ψυχραιμία κι' ἑτοιμότητα διατηροῦσε τὸ παιδὶ αὐτὸ στὶς πιὸ δύσκολες περιστάσεις.

Παρατήρησε ὅτι ὁ ὀδροσωλήνας ἔφθανε κάτω σχεδὸν ὡς τὰ στόματα τῶν δυὸ κακούργων, ποὺ ἐξακολουθοῦσαν νὰ στέκουν στ' ἀγκωνάρι τοῦ τοίχου.

Ἀμέσως ἔδαλε τ' αὐτί του στὸ στόμιο τοῦ σωλήνα.

Λίγες στιγμὲς ἔμεινε σ' αὐτὴ τὴ στάση κι' εὐθὺς τὸ πρόσωπό του ἐφώτισε ἕνα χαμόγελο κι' ἔκαμε στὸν Ἰουλιανὸ ἕνα νόημα:

—Ἀκούω! τοῦ εἶπε... Ἀκούω θαυμάσια!

Πραγματικῶς, ὁ ὀδροσωλήνας εἶχε μεταδληθῆ σὲ ἀκουστικὸ κι' ἔφερνε ὡς ταῦτιά τοῦ Φρέδου καθαρότατα τὰ λόγια τῶν κακούργων.

Ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ βασιλιᾶ νὰ λέῃ στὸ σύντροφό του:

—Ὁ καταρκμένος αὐτὸς Ἰουλιανὸς Μεσονύχτης δὲ θὰ κατεδῇ σήμερα στὸ μαγαζί;

—Διγάκι ὑπομονή, ἀπαντοῦσε ὁ Γιακάς. Ὅτου νἆναι θὰ κατεδῇ. Ρώτησα κι' ἔμαθα καλὰ ὅτι κατεδαίνει κάθε πρωὶ στὶς τέσσερες, μόνος του, γιὰ νὰ συγυρίζῃ τὸ μαγαζί, προτοῦ κατεδῇ ὁ ἀφεντικός του... Θὰ τὸν πιάσουμε τότε εὐκολότατα, θὰ τὸν φιμώσουμε καὶ θὰ τὸν πάρουμε μαζί μας.

—Κι' ἂν κατεδῇ ὁ ἀφεντικός του, κι' ἂν μᾶς ἀκούσῃ; κι' ἂν μᾶς ἰδῇ;

—Δὲν ὑπάρχει φόβος. Ὁ κύρ-Ἀζὰρ ξυπνάει πάντα ἀργὰ καὶ τὶ παράθυρα τῆς καμαράς του βλέπουν πρὸς τὸ δρόμο, δὲ βλέπουν πρὸς τὴν αὐλή.

—Τότε καλά... Ἄς περιμένουμε ἀκόμα... Σ' ἕνα τέταρτο ὅμως τῆς ὥρας πρέπει νὰ τοῦ δίνουμε, ἀλλοιῶς μπορεῖ νὰ τὴν πάθουμε ἄσχημα.

—Ὄχι, ὄχι! Θὰ βγοῦμε ἥσυχα ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ· τὸ κλειδὶ θὰ τὄχει στὴν τσέπη του ὁ μαθητευόμενος καὶ θὰ τοῦ τὸ πάρουμε. Ὕστερα θὰ τὸν κρύψουμε στὸ καροτσάκι ποὺ περιμένει ἐκεῖ στὸ σταυροδρόμι καὶ κανεὶς δὲ θὰ μυρισθῇ τίποτε τέτοιαν ὥρα.

Ὕστερ' ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια, ἔγινε σιωπή. Ὁ Φρέδος ἄρχισε νὰ συλλογίζεται:

—«Ὥστε ὁ Σφάχτης κι' ὁ Γιακὰς θέλουν νὰρπάξουν τὸν Ἰουλιανό, Γιατί; Τί σκοπὸ ἔχουν ἄραγε;»

Ἡ συνέχεια τῆς συνομιλίας τοῦ ἔλυσε αὐτὴ τὴν ἀπορία:

—Τί καλά, ἔλεγε γελῶντας ὁ βασιλιάς, ποὺ ὁ Φρέδος Δυρμπὰν ἐγνώριζε τὸν Ἰουλιανὸ καὶ τὸν καταφέραμε νὰ μᾶς πῇ ποῦ βρίσκεται! Ἔτσι γλυτώσαμε πολλοὺς κόπους.

—Βεβαιότατα! ἀπαντοῦσε ὁ Γιακάς. Τὸ παλιόπαιδο αὐτὸ ἔκαμε μιὰ φορὰ στὴ ζωή του κι' ἕνα καλό... χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ὅμως, γιατί, κατὰ τὴ γνώμη μου, δὲν πρέπει νἄχῃ κανεὶς ἐμπιστοσύνη σ' αὐτὸ τὸ παιδί! Ἂν ἤξερε πῶς θέλουμε νὰ σκοτώσουμε τὸν Ἰουλιανό, εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ μᾶς ἔμπαινε στὸ ρουθούνι.

Ἀκούγοντας αὐτὲς τὶς λέξεις: «νὰ σκοτώσουμε τὸν Ἰουλιανό», ὁ Φρέδος τινάχτηκε. Τοῦ ἦρθε νὰ σηκωθῇ, νὰ φωνάξῃ, μὰ κρατήθηκε κι' ἔδαλε πάλι τ' αὐτί του.

Ὁ βασιλιὰς ἔλεγε:

—Εἶμαι βέβαιος πῶς αὐτὸς ὁ καρμπονάρος Δισδερῆς, ποὺ ἀναφέρει στὸ γράμμα της ἡ μητέρα, θὰ μᾶς δώσῃ τοὐλάχιστο διακόσιες χιλιάδες φράγκα, ἂν τοῦ ὑποσχεθοῦμε νὰ ξεπαστρέψουμε τὸ παιδί.

—Πεντακόσιες χιλιάδες πρέπει νὰ τοῦ ζητήσουμε, ἀπαντοῦσε ὁ Γιακάς, γιατὶ ἂν λείψῃ ἀπὸ τὴ μέση ὁ Ἰουλιανὸς Μεσονύχτης, θὰ πάρῃ αὐτὸς μιὰ περιουσία ἀπὸ δέκα τοὐλάχιστο ἑκατομμύρια. Ἔτσι ἔμαθα ἐγώ.

Μὰ κι' ὁ Φρέδος εἶχε μάθει ὅσα τοῦ χρειαζόνταν. Σηκώθηκε, πλησίασε τὸν Ἰουλιανό, ποὺ εἶχε παρακολουθήσει μὲ μεγάλη ἀνυπομονησία ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνή, καὶ τοῦ εἶπε:

—Εὐτυχῶς τἄκουσα ὅλα!

—Μὰ τί συμβαίνει; Τί ἄκουσες;

—Ἀργότερα θὰ σοῦ ἐξηγήσω, ἀπάντησε ὁ Φρέδος. Γιὰ τὴν ὥρα πρέπει νὰ ἀκούσῃς προσεχτικὰ τί θὰ σοῦ πῶ νὰ κάμῃς.

Ὁ Ἰουλιανὸς ὅμως σηκώθηκε κι' ἑτοιμαζόταν νὰ κατεδῇ στὴν καμαρούλα του.

—Δὲν ἀδειάζω τώρα νὰ σὲ ἀκούσω, εἶπε. Τὸ ρολόϊ τῆς Σορμπόννας χτυπάει πέντε. Πρέπει νὰ κατεδῶ στὸ μαγαζί, ἀλλοιῶς θὰ κατεδῇ πρῶτα ὁ ἀφεντικὸς καὶ θὰ τὰ βρῇ ὅλα ἀγωνάτω.

Ὁ Φρέδος εἶχε πιάσει τὸ φίλο του ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τὸν κρατοῦσε σφιχτά.

—Μὴν κατεδῇς! τοῦ εἶπε προστακτικά.

—Ἐπειδὴ εἶναι στὴν αὐλὴ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; ρώτησε ὁ Ἰουλιανός. Μὰ σὺ μοῦ εἶπες πῶς τοὺς γνωρίζεις καὶ πῶς ἦρθαν γιὰ καλό μου.

—Εἶχα γελαστῆ, ἀπάντησε ὁ Φρέδος. Εἶναι κακοῦργοι φοβεροί. Περιμένουν κάτω μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σὲ πιάσουν καὶ νὰ σὲ σκοτώσουν!

—Τί ἔκαμε λέει; ρώτησε ξαφνισμένος ὁ μαθητευόμενος. Νὰ μὲ σκοτώσουν;... Καὶ γιατί;

—Γιατὶ θέλουν νὰ πάρουν τὴν περιουσία σου.

Ὁ Ἰουλιανὸς ἔδαλε τὰ γέλια κι' ἄρχιζε νὰ φοβᾶται μήπως ὁ Φρέδος δὲν τἄχε σωστά.

—Τὴν περιουσία μου!;.. εἶπε. Ἔχει γοῦστο! Ἂν ὑπολογίζουν στὴν περιουσία μου, θὰ πᾶνε πρίμα οἱ δουλειές τους! Ἑβδομηνταπέντε λεφτὰ ἔχω στὴν τσέπη μου.

—Ἄς τἀστεῖα! ἔκαμε ὁ Φρέδος Δυρμπὰν μὲ ὕφος ποὺ ἔκαμε καὶ τὸν Ἰουλιανὸ νὰ σοβαρευθῇ. Στὰ ξανα-

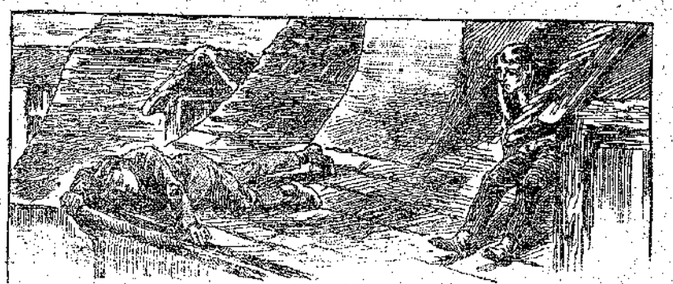

«—Ἀκούω! ἀκούω θαυμάσι!...» (Σελ. 226, στ. α)

λέω πῶς θὰ περάσῃς μεγάλους κινδύνους. Τὸ ξέρω καλὰ αὐτό, τἄκουσα, τώρα μόλις, ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἔχουν ἀπόφαση νὰ σὲ δολοφονήσουν, γιὰ νὰ μὴ σ' ἀφήσουν νὰ πάρῃς τὴν κληρονομιὰ ποὺ σοῦλεγα πρὸ ὀλίγου. Μὴ φοβᾶσαι ὅμως, εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ καὶ θὰ σὲ ὑπερασπίσω.

Ὁ μαθητευόμενος ἔρριξε στὸ φίλο του μιὰ ματιὰ καὶ μὲ ὕφος ποὺ δὲν ἐφανέρωνε πολλὴν ἐμπιστοσύνη, εἶπε:

—Σύ;

—Ναί ἐγώ! ἀπάντησε μὲ δύναμη ὁ Φρέδος Δυρμπάν... Ἐγὼ θὰ σὲ ὑπερασπίσω ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κακούργους. Μὲ γέλασαν, ἀλλὰ ἐγὼ θὰ τοὺς ματαιώσω τὰ σχέδιά τους.

Καὶ κουνῶντας τὸ χέρι πρὸς τὸ μέρος τῶν δυὸ κακούργων, ἐπρόσθεσε μὲ ὀργή:

—Βασιλιὰ τῆς Μαύρης Μάσκας! Ὑπερασπίζεις τὸν καρμπονάρο Δισδερῆ καὶ πολεμᾶς τὸν Ἰουλιανό... Καλὰ λοιπόν, ἐγὼ θὰ ὑπερασπίσω τὸν Ἰουλιανὸ καὶ θὰ πολεμήσω ἐσένα καὶ θὰ ἰδοῦμε ποιός ἀπ' τοὺς δυὸ θὰ βγῇ νικητής! Θὰ τὸ ἰδοῦμε, κύριε Σφάχτη!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ Φρέδος ἦταν ὑπέροχος. Αἰσθανόταν νὰ βράζῃ μέσα στὶς φλέβες του τὸ ἀνήσυχο αἷμα τοῦ πατέρα του. Ἦταν γερός, ἐξυπνος καὶ γενναῖος σὰν ἐκεῖνον. Μά, χάρη στὴν καλὴν ἀνατροφὴ ποὺ εἶχε λάδει ἀπ' τὴ μητέρα του, τὰ φυσικὰ αὐτὰ χαρίσματα, ποὺ ὁ κατάδικος τὰ εἶχε χρησιμοποιήσει γιὰ κακό, ὁ Φρέδος θὰ τὰ χρησιμοποιοῦσε μόνο γιὰ καλό.

Ὁ κακὸς Φρέδος εἶχε χαθῇ πιὰ γιὰ πάντα κι' ἔμενε μόνον ὁ καλὸς Φρέδος, ποὺ πετοῦσε, μὲ τόση αὐτοπεποίθηση, αὐτὴ τὴν πρόκληση στοὺς κακούργους κι' ἀποφάσιζε νὰ ματαιώσῃ τὰ σχέδιά τους.

Ὁ ἀγώνας λοιπὸν εἶχε ἀρχίσει· τὸ παιδὶ αὐτὸ εἶχε νὰ παλέψῃ μὲ τὴν ἰσχυρὴ συμμορία τῆς Μαύρης Μάσκας. Ὁ Δαβὶδ εἶχε νὰ ἀγωνισθῇ μὲ τὸν γίγαντα Γολιάθ. Ποιὸς ἄραγε θὰ βγῇ νικητής; Ἡ συνέχεια τῆς ἱστορίας αὐτῆς θὰ μᾶς τὸ μάθῃ.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Πρῶτες ἀψ.μαχίες.

Ὁ Ἰουλιανὸς δὲν ἤξερε τί νὰ σκεφθῇ γιὰ τὴν καινούργια αὐτὴ περιπέτεια, ποὺ ἐρχόταν ἔτσι ἀπότομα νὰ ταράξῃ τὴν ἥσυχη ζωή του. Ἴσως μάλιστα καὶ νὰ μὴ πίστευε ὁλότελα στὴ μεγάλη εἴδηση ποὺ τοῦ εἶχε φέρει ὁ Φρέδος, ἂν δὲν ἔβλεπε τὸ Σφάχτη καὶ τὸ Γιακά, κρυμμένους στὴν αὐλή, νὰ παραμονεύουν πότε θὰ κατεδαίνε γιὰ νὰ τὸν πιάσουν.

Τὸ τελευταῖο γεγονὸς εἶχε ἐπιδεβαιώσῃ τὰ λεγόμενα τοῦ Φρέδου κι' ὁ Ἰουλιανός, ὑπακούοντας στὶς συμβουλές του, ἀποφάσισε νὰ μὴ κατεδῇ στὸ μαγαζί.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ ΣΤΟ ΜΑΘΗΜΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε σελ. 219)

Γυρίζει καὶ λέει κάπως σιγὰ στὴ Δίνα: «Νά, πουλακι μου, λίγα φονταν, τώρα ποὺ κοιμᾶται ὁ μπαμπᾶς σου· ἂν ἤταν ξυπνὸς κανένα δεντὰ σοῦ ἄφινε».

Κρότος φοβερός! Ὁ μπαμπᾶς πετάχτηκε τόσο δυνατὰ ἐπανω, ὥστε ἡ πολυθρόνα ἀναποδογυρίστηκε:

—Κι' ἐγώ, φοντάν! ποῦ εἶναι;

Ἡ μαμὰ καὶ ἡ Αἰνούλα γελοῦν μὲ τὴν καρδιά τους· πόσο εὔκολα τὸν ἐκοροϊδεψαν! Ἐκεῖνος κανεὶ πῶς θυμώνει: Ἄ, ἔτσι τῆς λοιπόν; Κι' ἐγὼ τότε δὲν θ' ἀφήσω τὴ Λίνα νὰ πῇ τὸ τραγούδι της! τά ρά τά ρά τά τά...

Ἡ μαμὰ στεναζει· καταλαδαίνει πῶς ἔχει μὲ δυὸ παιδιὰ νὰ κάνῃ! ἀναγκάζεται λοιπὸν νἀφίσῃ τὰ γαλλικὰ καὶ νἀρθῇ στὴν ὀρθογραφία. Ἄς φωνάζῃ τώρα ὅσο θέλει ὁ μπαμπᾶς!

Ἐκεῖνος ὅμως αἰωνίως ἀδιόρθωτος, ζητάει χαρτὶ κι' ἔρχεται καὶ καθίζει κοντὰ στὴ Λίνα· θέλει κι' αὐτὸς νὰ γράψῃ μπᾶ; γιατὶ μόνο ἡ Αἰνούλα;

Ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ δρίσκει τὸν μπελᾶ της· δὲν τὴν ἀφήνει νὰ γράψῃ: τὴν σκουντάει, τῆς μουντζουρώνει τὸ τετράδιο κι' ὁλοένα φωναζει: εἶ-ναι τὸ ει ἰῶτα, δασεῖα ὀξεῖα· τὸ αι μὲ ἔψιλον ψιλὴ περισπωμένη.

—Ψιλή, δασεῖα, περισπωμένη, βαρεῖα, ὑπογεγραμμένη! συμφωνοῦσε ἡ Λίνα.

Ἡ μαμὰ ἔχει ἀπελπιστεῖ· πῶς νὰ μαλώσῃ τὴν κόρη της, τὴν ὥρα ποὺ δρίσκει πλάτες στὸν μπαμπᾶ της;

Γιὰ τὴν καλή της δμως τύχη, ἐκείνη τὴ στιγμὴ χτυπάει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει ἡ κυρά-Λένη:

—Κύριε, σᾶς ζητοῦν στὸ γραφεῖο σας.

Ἀμέσως ὁ μπαμπᾶς σοβαρεύεται· ἀφίνει τἀστεῖα του, διορθώνεται, φιλάει τὴν κόρη του, τῆς εὔχεται νὰ πῇ τὸ μάθημά της σὰν τὸν ἀντικρυνὸ παπαγάλο καὶ πηγαίνει πρὸς τὴν πόρτα.

—Μπαμπᾶ, φωνάζει ἡ Αἰνούλα— πρόσεξε μὴν κάνῃς κανένα λάθος στὴν ὀρθογραφία πάλι, θέλεις νἀρθω ἐγὼ νὰ σοῦ γράψω;

Ἐκεῖνος γυρίζει ἀπὸ τὴν πόρτα, τῆς κάνει ἕναν κωμικὸ μορφασμὸ καὶ φεύγει. Ἡ Λίνα ἀφίνει ἕναν στεναγμό, γέρνει πάνω στὸ τετράδιό της κι' ἀρχίζει, ἀρχίζει ἀργὰ-ἀργὰ νὰ γράφῃ τὸ μάθημά της...

ΙΩ. Θ. ΚΑΚΡΙΔΗΣ

ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Ὅλο τὸ σπίτι, μὲ τὶς χαμηλωμένες λάμπες καὶ τὶς μυστικὲς ψιθυριστὲς συνομιλίες, μὲ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ περπατοῦν στὰ νύχια, ἀθόρυδα σὰ σκιές, ἀπὸ κάμαρα σὲ κάμαρα, ὅλο τὸ σπίτι τὸ μισοφωτισμενο καὶ βοῦδό, ποὺ μοιαζει σαν ἐκκλησία ἔρημη ὕστερ' ἀπὸ τὸν ἑσπερινό, κρύδει μιὰ μεγάλη σιωπηλὴ ἀγωνία.

Μέσα στὴν τραπεζαρία, κάθουνται ὅλοι γύρω στὸ τραπέζι. Ἡ μητέρα, ἡ θεία καὶ δύο ἄλλες ἄγνωστες μαυροφορεμένες γυναῖκες, ποὺ μᾶς εἶπαν πῶς εἶναι μακρυνὲς συγγένισσες τοῦ πατέρα. Ἐμεῖς τὰ παιδιά, μαζωμένα στὴν ἄκρη, δὲν ξέρουμε τί νὰ κάμουμε, δὲν τολμοῦμε νὰ μιλήσουμε. Δίπλα, στὴν κρεδδατοκάμαρά μας, φέγγει τὸ καντῆλι μπρὸς στὴν Παναγία μὲ τὸ μικρὸ Χριστό, ποὺ, μέσ' ἀπ' τὴ μισανοιγμένη πόρτα, μοιάζει σὰ νὰ κοιτάζῃ τὴν ἀσυνήθιστη ἀγρυπνία μας.

Καὶ στὴν ἄλλη κρεδδατοκάμαρα, μὲ τὴ γυρτὴ πόρτα, ἀκούγεται μιὰ γρήγορη ἀναπνοή. Ὁ πατέρας εἶναι χειρότερ' ἀπ' ὅλες τὶς φορές.

—Τὰ παιδιὰ νὰ κοιμηθοῦν. Βάλτε τὰ παιδιὰ νὰ κοιμηθοῦν.

Αὐτὴ ἡ πρόταση μᾶς τρομάζει. Τὰ βλέφαρά μας εἶναι βαρειά, μὰ ἔχουμε συνείδηση πῶς αὐτὴ τὴ νύχτα θὰ γίνῃ τὸ μεγάλο κακό. Δὲ θέλουμε νὰ κοιμηθοῦμε, θέλουμε νὰ μείνουμε, ν' ἀγρυπνήσουμε, νὰ ἰδοῦμε τί θ' ἀπογίνει. Μὲ τί καρδιὰ θὰ πέσουμε στὸ κρεδδάτι;

Κοιτᾶμε τὴ μητέρα στὰ μάτια μὲ μιὰ ἐρωτηματικὴ ἀγωνία. Μᾶς κοιτάζει κι' αὐτὴ λυπημένα μὲ τὰ δακρυσμένα της μάτια κι' ὕστερα μᾶς λέει:

—Πηγαίνετε νὰ κάνετε τὸ σταυρό σας.

Σηκωνόμαστε. Ἀθόρυδα, τὸνα πίσω ἀπ' τἄλλο, πηγαίνουμε στὴ διπλανὴ κι' ἀρχίζουμε τὴν προσευχή μας.

Στὸ σπίτι ἀπόλυτη σιγή. Μόνο κάπου-κάπου ἕνας πνιγμένος λυγμὸς ἢ ἕνας στεναγμὸς ἀπ' τὴν τραπεζαρία. Καὶ πιὸ μακρυά, στὴ σάλα, ἀκούγονται ἀμυδρὰ ἥσυχοι καὶ ρυθμικοὶ βηματισμοὶ πάνω στὰ χαλιά. Εἶναι ὁ γιατρός, ποὺ τὸ καπέλλο του κρέμεται στὸ διάδρομο ἀπ' τ' ἀπόγεμα. Ἀγρυπνᾷ μαζί μας. Μὲ τὸ ψηλό του ἀνάστημα, μὲ τὰ χέρια δεμένα πίσω, δηματίζει πάνω-κάτω στὴ σάλα.

—Πάτερ ἡμῶν...

Ἄ! ἡ προσευχὴ ποὺ μᾶς εἶχε μάθει, λέξη-λέξη, ὅταν ἤμαστε τόσα-δὰ μικρά, ὁ πατέρας! Πόσα χρόνια πᾶνε ἀπὸ πότε; Ποῦ νὰ φανταζόμαστε πῶς θἀρχόταν μιὰ τέτοια νύχτα!..

Ἔξαφνα, μέσ' στὴν ἡσυχία, τρίζει σιγὰ μιὰ πόρτα. Κάποιος τὴν ἀνοίγει. Ἀπ' τὴν τραπεζαρία σηκώνεται κάποιος βιαστικὰ καὶ πηγαίνει νὰ ἰδῇ. Εἶναι ὁ γιατρός. Πηγαίνει νὰ ἰδῇ τὸν πατέρα. Τώρα θὰ στέκῃ στὸ προσκέφαλό του, ψηλὸς καὶ λυπημένος, καὶ θὰ τὸν κοιτάζει. Θὰ τοῦ ἔχει πιάσῃ τὸ σφυγμό; Ἴσως ὄχι! Ἴσως εἶναι κι' αὐτό, τώρα πιά, περιττό...

Στὴν τραπεζαρία ἀκούγονται ψιθυρισμοί:

—Ὡς τὰ ξημερώματα.

—Ὡς τὰ ξημερώματα;

—Ναί.

Ἀπολουθοῦν πνιγμένοι λυγμοί. Ἀφίνουμε τὴν προσευχὴ καὶ μᾶς πιάνουν τὰ κλάμματα. Ἡ μιὰ ἀπ' τὶς δυὸ μαυροφορεμένες συγγένισσες τρέχει σὲ μᾶς:

—Ἐλάτε νὰ σᾶς βάλω νὰ κοιμηθῆτε.

Δὲν φέρνουμε ἀντίρρησι. Εἴμαστε ἀποκαμωμένα, δὲ μποροῦμε νὰ προφέρουμε λέξη. Ἡ βαρειὰ ἀτμόσφαιρα τῆς λύπης μᾶς πιέζει στὸ στῆθος. Τὸ μικρὸ ἀδερφάκι ἔχει κιόλας ἀποκοιμηθῆ καθισμένο στὸν καναπέ. Ἡ καλὴ συγγένισσα μᾶς φιλεῖ μὲ στοργὴ καὶ μᾶς βάζει στὰ κρεββάτια μας μὲ τὰ ροῦχα μας. Μᾶς ρίχνει κάποιο σκέπασμα καὶ μᾶς ἀφίνει.

Σχεδὸν ἀμέσως μᾶς πῆρε ὁ ὕπνος. Ἐγὼ δὲν εἶδα ὄνειρα: Εἶχα μιὰ μόνιμη ὀπτασία μπροστά μου: Ὁ γιατρός, ὁ ψηλὸς καὶ λυπημένος, ὄρθιος πλάϊ στὸ προσκέφαλο τοῦ πατέρα, ποὺ ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα, ἀνάπνεε γρήγορα.

Ξυπνήσαμε ἄξαφνα. Εἶχε φωτίσει, οἱ λάμπες εἶχαν ἕνα φῶς κόκκινο, ἀκούγαμε βήματα ἀπὸ κάμαρα σὲ κάμαρα, συνομιλίες ἀπὸ φωνὲς ἄγνωστες. Κλάμματα στὴν τραπεζαρία. Μιὰ στιγμὴ ἀκούστηκε ἡ γνώριμη φωνὴ τοῦ θείου. Ἤρθε, φαίνεται, κι' αὐτός, ὅταν κοιμώμαστε. Στὴν κάμαρα κάτι γινόταν σιωπηλά. Βήματα, κρότοι, ψιθυρισμοί.

Σηκώθηκα κι' ἔδαλα τὰ παπούτσια μου. Τὰ χέρια μου ἔτρεμαν, μοῦ ξέφευγαν τὰ κορδόνια. Πέρασα στὴν τραπεζαρία. Ἡ μητέρα ἔκλαιγε, ὁ θεῖος πολεμοῦσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Ἔτρεξα κοντά της. Μ' ἀγκάλιασε σφιχτά, μὲ φίλησε, μοῦδρεξε τὸ πρόσωπο μὲ τὰ δάκρυά της. Ὥρα πολλὴ κλαίγαμε ἔτσι μαζί.

Ὅλες οἱ πόρτες ἦταν ἀνοιχτές. Οἱ γειτόνισσες ἔμπαιναν κι' ἔβγαιναν ἀπ' τὴν κουζίνα στὴν κρεββατοκάμαρα.

Εἶχε γίνει πιὰ ἡμέρα. Ὁ θεῖος πῆρε τὸ καπέλλο του καὶ βγῆκε βιαστικός. Σχεδὸν ἀμέσως μιὰ ἀπ' τὶς δύο συγγένισσες ἦρθε σὲ μένα:

—Τρέξε, πουλάκι μου, νὰ φωνάξῃς τὴ θεία σου τὴ Βγενούλα!

Φόρεσα τὸ παλτό μου κι' ἔτρεξα στῆς θειᾶς τῆς Βγενούλας. Τῆς εἶπα νἀρθῇ στὸ σπίτι. Ἐκείνη κατάλαβε. Μὲ χάϊδεψε, μὲ φίλησε, ἐνῷ τὰ μάτια της ἐδούρωναν καί, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἄφησε μέσα σ' ἕνα στεναγμό, νὰ τῆς ξεφύγουν τὰ λόγια:

—Τὸ φτωχό μου τ' ὀρφανούλι!

Πόσο βαθειὰ μοῦ ἀντήχησε αὐτὴ ἡ φράση! Ὥστε ἦταν ἀλήθεια: ὅλα πιὰ εἶχαν τελειώσει! Ἀ, θειὰ Βγενούλα, πόσο σκληρὰ μοῦ φανέρωσες τὴν πραγματικότητα! Μὲ πῆρε τὸ παράπονο καὶ πνίγηκα στὸ κλάμμα. Γυρίσαμε μαζὶ μὲ τὴ θειὰ-Βγενούλα καὶ σ' ὅλο τὸ δρόμο δὲ μποροῦσα νὰ κρατήσω τὰ δάκρυά μου.

Βρῆκα τὸ μικρὸ ἀδερφάκι ἀνασηκωμένο στὸ κρεββατάκι του. Τ' ἀγκάλιασα, τὄπνιξα στὰ φιλιὰ καί, μ' ἕναν βαθὺ πόνο, τοῦ ψιθύρισα:

—Φτωχό μου ὀρφανούλι!

Μὰ τὸ ἀδερφάκι μὲ κοίταζε μὲ τὰ γλυκά του γαλανὰ μάτια, λυπημένα κι' ἔκπληκτα, χωρὶς νὰ νοιώθῃ τίποτε.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΠΟΥ ΧΑΘΗΚΕ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΑΣΤΑΤΩΘΗΚΕ προχθὲς μιὰ ὁλόκληρη γειτονιὰ μὲ τὸ κοριτσάκι ποὺ χάθηκε. Μὰ γιὰ φαντασθῆτε! Δυὸ χρονῶν κοριτσάκι. Τοῦ φόρεσαν οἱ ἀδελφές του τὰ καλά του, τὸ στόλισαν μ' ὅλα του τὰ χρυσαφικά, σταυρουλάκια, βραχιολάκια, παραμανίτσες, —καὶ τὸ πῆγαν μὲ τὴν ὑπηρέτρια στὸ Φωτογραφεῖο ὅπου τὸ φωτογράφησαν. Ἐπρόκειτο νὰ φωτογραφηθοῦν κι' οἱ ἀδελφὲς χωριστά, κι' ἐκεῖ ποὺ ἑτοιμαζόνταν, τὸ μικρὸ βαρέθηκε φαίνεται νὰ περιμένῃ, θέλησε νὰ γυρίσῃ στὴ μαμμά, διέφυγε τὴν προσοχὴ τῆς ὑπηρέτριας καὶ κατέβηκε τὴ σκάλα. Ἀπὸ κεῖ πῆρε τοὺς δρόμους μονάχο του. Κι' ὅταν σὲ λίγο τὸ ζήτησαν, εἶχε γίνει ἄφαντο. Ἐψαξαν παντοῦ,—ἔψαγαν τὸν κόσμο, μὰ δὲν τὸ βρῆκαν πουθενά. Στὸ σπίτι δὲν εἶχε γυρίσει. Τί εἶχε γίνει λοιπόν; Περιττὸ νὰ σᾶς περιγράψω τὴν ἀγωνία τῆς μητέρας του καὶ τῶν δικῶν του ὅλων ὅσο διαρκοῦσαν οἱ ἄγονες αὐτὲς ἔρευνες!

Εἶχε νυκτώσει πιὰ καὶ τὸ κοριτσάκι δὲν εἶχε βρεθῆ. Ἐπιτέλους, στὶς δέκα, τοὺς εἰδοποίησαν ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία. Ἦταν ἐκεῖ, σῶο κι' ἄβλαβο.

Τί εἶχε συμβῆ; Ἀπλούστατα, τὸ μικρὸ εἶχε χασεῖ τὸ δρόμο. Κι' ἀπὸ τὸ στενὸ ὅπου ἦταν τὸ Φωτογραφεῖο, ἀντὶ νὰ μπῇ στὸ ἄλλο, ὅπου ἦταν τὸ σπίτι του γελάστηκε στὴ διασταύρωση καὶ πῆρε τὴν ὁδὸν Αἰόλου. Πήγαινε πρὸς τὰ πάνω, πήγαινε, ὅταν ἕνας λωποδυτάκος εἶδε τὰ χρυσαφικά του κι' ἐδοκίμασε νὰ τοῦ τὰ σουφρώσῃ. Αὐτὴ τὴν ἀπόπειρα τὴν εἶδε ἕνα καλὸ κορίτσι ἀπὸ τὸ παράθυρό του. Κατέβηκε ἀμέσως, πῆρε τὸ περιπλανώμενο κοριτσάκι, τὸ ἀνέβασε στὸ σπίτι, τὸ περιποιήθηκε καί, φυσικά, ἄρχισε νὰ τὸ ρωτᾷ:

—Πῶς σὲ λένε, μικρούλα μου;

—Μπεμπέκα!

—Τίνος εἶσαι;

—Τῆς μαμμᾶς μου.

—Πῶς τὸν λένε τὸν πατέρα σου;

—Μπαμπά!

—Ποῦ κάθεσαι; ποῦ εἶναι τὸ σπίτι σας;

—Νά!

Καὶ τὸ κοριτσάκι, μὲ τὸ χεράκι του, ἔγραφε στὸν ἀέρα ἐλιγμούς, σὰ νὰ εἶχε μπρός του τὸ σχέδιο τῶν δρόμων καὶ νἄδειχνε ἀπὸ ποῦ ἔπρεπε νὰ στρίψῃ κανεὶς γιὰ νὰ πάῃ στὸ σπίτι του.

Μὰ τί νὰ καταλάβουν ἀπ' αὐτὴ τὴν παντομίμα! Τὸ κοριτσάκι δὲν ἤξερε νὰ πῇ οὔτε δρόμο, οὔτε ἀριθμό, οὔτε τίποτα. Τὸ ἐκράτησαν σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι, μὴ μάθαιναν κατὰ τύχη, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ τὸ ἐπιστρέψουν στοὺς γονεῖς του. Ἐπιτέλους ἔκαμαν τὸ μόνο ποὺ εἶχαν νὰ κάμουν: Εἰδοποίησαν τὴν Ἀστυνομία. Κι' ἡ Ἀστυνομία τὸ παρέλαβε, μὰ ὕστερ' ἀπὸ πολλὲς ὧρες - κι' εἰδοποίησε τοὺς γονεῖς ποὺ τὸ εἶχαν ζητήσει ἐκεῖ.

Πόσο συχνά, ἀλήθεια, χάνονται ἔτσι κοριτσάκια κι' ἀγοράκια, κάπως ἀνυπόμονα ζωηρὰ κι' ἄφοβα, ποὺ ξεφεύγουν τὴ φύλαξη εὐκολώτατα καὶ παίρνουν τοὺς δρόμους! Σὲ τέτοιες περιστάσεις, πολὺ κακὸ εἶναι ποὺ δὲν ξέρουν νὰ ποῦν πῶς τὰ λένε καὶ ποῦ κάθουνται γιὰ νὰ μπορῇ ἐκεῖνος ποὺ τὰ βρίσκει νὰ γυρίζουν χαμένα, νὰ τὰ στέλνῃ γρηγορώτερα σ' ἐκεῖνους ποὺ τἄχασαν. Μὲ τὴν ἄγνοια, βλέπετε, αὐτὴ περνοῦν ὧρες πολλές, ποὺ εἶναι ὧρες ἀγωνίας καὶ μαρτυρίου, καὶ γιὰ τὸ παιδὶ τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τοὺς δικούς του. Καὶ τώρα θυμοῦμαι κάτι τι παλιό: Μιὰ φίλη μας, πολὺ ἔξυπνη καὶ πρακτικὴ γυναίκα, εἶχε συνηθίσει τὸν γιό της, τότε ποὺ ἦταν μικρός,—μόλις εἶχε ἀρχίσει νὰ μιλᾷ,—νὰ παπαγαλίζῃ ὁλάκαιροτὸν ὀνόματοῦ μὲ τὴ διεύθυνσή του μαζί. Ἔτσι, ὅταν τὸ χάϊδευε κανείς,— στὸ τράμ, σὲ κανένα σπίτι, στὸν κινηματογράφο,—

καὶ τὸν ρωτοῦσε, ὅπως ρωτοῦν συνήθως τὰ χαριτωμένα παιδάκια:

—Πῶς σὲ λένε, μικρούλη μου;

Ἀπρόοπτα, τὸ ἀγοράκι ἀπαντοῦσε μονορροῦφι:

—Χάρης-Πέτρου-Ἰωαννίδης- ὁδὸς Ἀριστοτέλους-136.

Γελούσαμε οἱ φίλοι τοῦ σπιτιοῦ μ' αὐτὴ τὴ «φλυαρία» τοῦ Χάρη, ἡ μητέρα του ὅμως μᾶς ἔλεγε:

—Εἶναι χρησιμώτατο! Ἐπίτηδες τὸν ἔμαθα ἔτσι. Ἂν χαθῇ καμμιὰ φορά, θὰ πῇ τὄνομά του καὶ τὸ σπίτι του καὶ θὰ μᾶς τὸν φέρουν ἀμέσως!

Δὲν ξέρω τώρα ἂν ἐχάθηκε ποτὲ ὁ μικρὸς κι' ἂν ἐχρησιμοποίησε τὸ μάθημα τῆς μητέρας του. Τὸ βρίσκω ὅμως κι' ἐγὼ χρησιμώτατο. Καὶ σᾶς τὸ συστήνω, ὄχι βέβαια γιὰ τὰ παιδιά σας—ὤ, θὰ τὤχετε ξεχάσει ὥς τότε!—ἀλλὰ γιὰ τὰ μικρά σας ἀδελφάκια.

Σᾶς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ AUGUSTA LATOUCHE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ' (Συνέχεια)

Ὁ πατέρας τῆς Γκὼδ ἤθελε τὴν ἡσυχία καὶ τὸ κέρδος τῶν δικῶν του.

Δὲν ἦταν «μισερὸς» γιατὶ δὲν πρόδινε τοὺς ἄλλους ἐργάτες, ἀλλ' ἂν εἶχε νὰ διαλέξῃ ἂν ἔπρεπε νὰ χτυπήσῃ τἀφεντικά ἢ νὰ τὰ προστατέψῃ, θὰ προτιμοῦσε τὸ δεύτερο.

Ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐργάτες, ἄλλοι ἦσαν ἀποφασισμένοι νὰ μὴ δουλέψουν καθόλου ἂν δὲν τοὺς ἔδιναν αὔξησι, ἄλλοι πάλι προτιμοῦσαν νὰ μένουν τὰ πράγματα ὅπως ἦταν, παρὰ νὰ κινήσουν καὶ τὸ δαχτυλάκι τους. Ἔτσι, ὅπως καὶ παντοῦ, ὑπῆρχαν οἱ παρασυρόμενοι, οἱ ταραξίαι καὶ οἱ κακοποιοί. Πρὸ παντὸς ὑπῆρχε μιὰ συντροφιὰ ποὺ προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ σπείρῃ τὴ διχόνοια. Αὐτοὶ ἦταν οἱ ξένοι, οἱ ὀκνηροὶ καὶ οἱ φιλόδοξοι...

Ἡ Διονυσία ἄκουγε ὅλες αὐτὲς τὶς ὁμιλίες καὶ τῆς φαινότανε πῶς κάθε μέρα ὁ θόρυβος περίσσευε.

Στὸ δρόμο ποὺ πήγαινε στὸ πηγάδι, οἱ καθαρίστρες χειροπιαστὲς ἡ μία μὲ τὴν ἄλλη μιλοῦσανε γιὰ τὰ συμβάντα καὶ γιὰ τὰ λόγια τῆς παραμονῆς. Κάθε μιὰ ἔλεγε ὅ,τι εἶχε ἀκούσῃ.

Μιὰ μέρα μάλιστα ὅλες ἦσαν ἄνω κάτω, τρέμανε, γιατὶ στὴ σάλα τοῦ κοσκινίσματος τὰ πράγματα δὲν σταμάτησαν μόνο στὰ λόγια, μὰ εἶχαν προχωρήσει καὶ στὸ ξύλο.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ Γκὼδ μὲ τὴν Τρουσὲτ κοιταζόντανε μ' ἕνα βλέμμα τόσο ἄγριο, ποὺ καταλάβαινε κανεὶς πῶς κάτι εἶχε συμβῆ ἀναμεταξύ τους.

Καὶ ἡ Ζωὴ διηγήθηκε τῆς Διονυσίας πῶς ὁ πατέρας τῆς Γκὼδ, ὁ Μποδέ, δὲ θέλησε νὰ ὑπογράψῃ τὴν αἴτησι ποὺ τοῦ παρουσίασε ὁ πατέρας τῆς Τρουσὲτ καὶ πῶς αὐτὸς ἔστειλε τὸν Δουμπούκ νὰ ὑπογράψῃ. Ὁ ἄσκεπτος παλλικαρᾶς πήγαινε νὰ μπῇ στὸ σπίτι τῆς Γκὼδ, ὅταν αὐτὴ ποὺ κατάλαβε τί ζητοῦσε, θέλησε νὰ τοῦ φράξῃ τὸ δρόμο. Μὰ ὁ Δουμπούκ τὴν ἔσπρωξε ἀπότομα καὶ χτύπησε τὸ κορίτσι στὸν τοῖχο. Βλέποντας αὐτὰ ὁ πατέρας της ὥρμησε ἀγριεμένος ἐπάνω στὸν Δουμπούκ καὶ ἤρθανε στὰ χέρια σὲ βαθμὸ τρομερό.

Ἡ αἴτησι γίνηκε κομμάτια καὶ πετάχθηκε στὴ φωτιὰ καὶ οἱ δυὸ τους χτυποῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο στὰ τυφλά, μὲ ὅ,τι εὕρισκαν ἐμπρός τους.

—Μὲ δυσκολία μπορέσαμε νὰ τοὺς χωρίσουμε, ἔλεγε ἡ Γκὼδ. Καὶ βλέπεις, τρέμω ἀκόμη σὰν τὸ συλλογίζομαι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'

Τρικυμία μυρίζει.

Ὁ πατέρας τῆς Γκὼδ ἔμεινε στὸ κρεββάτι πολλὲς μέρες καὶ δὲν μποροῦσε νὰ δουλέψῃ μερικὲς ἑβδομάδες. Ἀπὸ τὸ κρεββάτι του ὅμως σηκώθηκε περισσότερο πεισμωμένος καὶ θυμωμένος, ὄχι μονάχα μὲ τὸν Δουμπούκ καὶ τὸν Τρουσὲτ, ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς συνενόχους τους, ὅλους τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς ἐπανάστασης. Ὅσο ἦταν ἄρρωστος, οἱ φίλοι του ἐρχόντουσαν νὰ τὸν ἰδοῦν, τὸν ἄκουγαν, τὸν λυπήθηκαν καὶ ἀποφάσισαν νὰ ἐκδικηθοῦν. Οἱ ἀντίθετοι πάλι ἔκαναν καινούργιους προσηλύτους καὶ ἔτσι οἱ ἐργάται ὅλοι εἶχαν διαιρεθῆ σὲ δυὸ κόμματα, ἄλλοι μὲ τὸ μέρος τοῦ Τρουσὲτ καὶ ἄλλοι μὲ τοῦ πατέρα τῆς Γκὼδ. Τὸ κάθε μέρος ἔρριχνε τὸ σφάλμα στὸ ἀντίθετο.

Ὁ Τρουσὲτ ὅμως, πιὸ πονηρός, ἔλεγε πῶς σὲ ὅλα ἔφταιγε ἡ Ἑταιρία καὶ ὄχι αὐτοὶ ποὺ τσακωθήκαν.

Ἡ Διονυσία ἄκουγε χωρὶς νὰ λέῃ τίποτα. Ἤθελε πολὺ ὅμως νὰ μάθαινε ἀπὸ τὸν πατέρα της ποιὰ ἦταν ἡ πραγματικὴ κατάστασι.

Αὐτὸς ποὺ ἦταν τόσο δίκαιος καὶ σωστός, θὰ τῆς ἔλεγε τὴν ἀλήθεια καὶ θἄβαζε στὴ θέσι του τὸ κάθε ζήτημα.

Δὲν τολμοῦσε ὅμως νὰ τὸν ρωτήσῃ.

Πολλὲς φορὲς τώρα, τὸ βράδυ, πρὶν ἀνεβῇ νὰ κοιμηθῇ, ἔφερνε γόρους, ἐλπίζοντας πῶς θὰ τῆς ἔλεγε κἀμμιὰ κουβέντα. Ὁ πατέρας της ὅμως, ἀπὸ τότε ποὺ γίνηκε καθαρίστρα, τὴν ἀπέφευγε καὶ οὔτε τὴν ἐκοίταζε.

Τὸν πλησίαζε ὅμως πάντα καὶ τοῦ ἔλεγε:

—Καλὴ νύχτα, μπαμπά!

Ἀλλὰ ἐκεῖνος κουνοῦσε μόνο τὸ κεφάλι σὰν νὰ τῆς ἔλεγε:

—Τἄκουσα, καλά, πήγαινε τώρα.

Τότε ἡ Διονυσία πήγαινε καὶ ἀγκάλιαζε τὴ μητέρα της, ποὺ τῆς ἔδινε στὸ μέτωπο ἕνα φιλὶ τρυφερὸ ὅσο καὶ θλιμμένο. Ὁ ἀδελφός της σηκωνότανε ἀμέσως κι' ἐκεῖνος καὶ ἔτσι κι' οἱ δυὸ ἀνέβαιναν ἀμίλητοι νὰ κοιμηθοῦν.

«Τῆς ἔδινε στὸ μέτωπο ἕνα φιλὶ (Σελ 229, στ γ')

Ἔνοιωθε πῶς πίσω τους, κάτω στὴ σάλα, ἀνάφεραν τὸ ὄνομά της πῶς ἡμητέρα της παρακαλοῦσε, μεσίτευσε γι' αὐτὴ ὅσο μποροῦσε, μὰ πῶς ὁ πατέρας της ἦταν ἀσυγκίνητος, τοὐλάχιστο ἔτσι ὅπως φαινότανε.

Πολλὲς φορὲς ἡ Τρουσὲτ τὴν ρώτησε τί σκεπτότανε ὁ πατέρας της γιὰ τὰ ζητήματα τῶν ἐργατῶν. Καὶ πάντα ἔλεγε τὴν ἀλήθεια, πῶς δὲν ἤξερε τίποτε.

Μιὰ φορὰ μάλιστα ποὺ τὴν βίασαν πάρα πολύ, ἀποκρίθηκε:

—Ὁ πατέρας μου εἶναι τῆς ἰδέας πῶς αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν ἐνδιαφέρουν τὰ κορίτσια.

Ἡ ἀπάντησι αὐτὴ ὅμως δὲν ἦταν καθόλου τοῦ γούστου τῆς Τρουσὲτ ποὺ πάντα ζητοῦσε καυγάδες κι' ἔχωνε παντοῦ τὴ μύτη της. Γι' αὐτὸ ἀποκρίθηκε μὲ κακία:—Ἐμένα δὲν μὲ μέλει. Τόσο τὸ χειρότερο ὅμως γι' αὐτοὺς ποὺ δὲν εἶναι μὲ τὸ Σωματεῖο Εἶναι σημειωμένοι.

Τόσο πολὺ τόνισε τὴν τελευταία αὐτὴ λέξη, ποὺ ἡ Διονυσία ἀνατρίχιασε.

—Μὰ ἀφοῦ ὁ πατέρας μου δὲν κάνει κανένα κακό;

—Ἔτσι λὲν ὅλοι τους, τὴν ἔκοψε ἡ Τρουσὲτ ποὺ εἶχε σταθῇ μπροστὰ στὴ Διονυσία γιὰ νὰ ἰδῇ τὴν ἐντύπωσι ποὺ θὰ τῆς ἔκαναν τὰ λόγια της. Τὸ ἴδιο καὶ ὁ Μποδέ, λέγει σὲ λιγάκι μὲ πιὸ δυνατὴ φωνὴ γιὰ ν' ἀκουσθῇ ἀπὸ τὴν Γκὼδ, μὰ οὔτε αὐτός, οὔτε κανεὶς θὰ μπορέσουν νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἀπεργία.

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

—ΕΤΡΟΦΕΣ—

III

Περήφανος, καμαρωτὸς
γυρίζεις, ἀνεμόμυλε,
τὰ ὀλόγυιά σου τὰ φτερὰ
στὸ βορεινὸν ἀγέρα.

Μὰ νὰ γνωρίζεις ταῦτο-δῶ:
πὼς κάποτε θὰ κουρασῆς,
θὰ σταματήσης μιὰ φορὰ
θὰ γκρεμιστῆς, μιὰ μέρα.

IV

Οἱ γκρεμισμένοι τοῖχοι σου
ἐγίνανε φειδοφωλιές,
στὰ χόρτα ποῦ σὲ τριγυρνοῦν
τζιτζίκια τραγουδᾶνε.

Ἐρείπιο μιᾶς παλιᾶς ζωῆς,
κάποτες ἔζησες καὶ σύ
Μὰ οἱ μέρες κεῖνες δὲ γυρνοῦν
τὰ χρόνια ἐκεῖνα πᾶνε!

ΡΕΙΚΙ ΤΗΣ ΑΙΜΝΟΘΑΣΣΑΣ

Η ΑΚΡΙΔΑ

Φωνές, τρεξίματα, ἀκουστήκανε μέσα σὲ ἡ σιγαλιὰ τῆς νύκτας καὶ διετάραξαν τὸν γλυκὺ ὕπνο τοῦ Οἰκοτροφείου μας.

Ἀνήσυχη γιὰ τὴν ἀσυνήθιστη κίνηση σὲ τέτοια ὥρα, ἀκροάσθηκα, ἴσως καταλάβω τί συμβαίνει. Ἀπὸ τὰ πλαγινὸ δωμάτιο, λόγια διακεκαμμένα φθάσανε ὥς τ' αὐτιά μου. «Νάτηνε! .... Ὄχι!.... Εἶναι κυκτερίδα!.... Ὄχι, ὄχι... Νατηνεεε.. ε!..... ἔρχεται κατ' ἐπάνω μου!...»

Μὰ τί εἶναι ἐπὶ τέλους; Ἔτρεξα στὸ παράθυρο. Πάνω στὴν ταράτσα, βλέπω μιά, μ' ἕνα κουβὰ στὸ χέρι, μιὰ ἄλλη μὲ μιὰ σημαία —τὸ μόνο ὅπλο ποὺ βρῆκε ἐναντίο τοῦ ἐχθροῦ— καὶ τίς δυὸ χάλια ὅπὸ τὸν φόβο. Ἡ διευθύντρια καὶ οἱ δυὸ δασκάλες ποὺ τὶς προσήλκυσαν ἡ φωνές, ἤτανε μέσα στὸ δωμάτιο, καὶ βιαθήκανε στὴν ἀναζήτηση τοῦ τρομεροῦ ζῶου. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ φωνὲς θριάμβου ἀκουσθήκανε. Ὁ ἐχθρὸς πιάσηκε!..... Ἤτανε μιὰ..... ἀκρίδα, ἡ ὁποία μπῆκε ἀμέριμνη στὸ δωμάτιο, κατόπι ἀπὸ μιὰ νυκτερινὴ περιπλάνηση. Ὁ κουβὰς μὲ τὸ ἱερὸ νέγκηκε ὁ τάφος τῆς κακῆς ἐπισκέπτριας. Φαντασθῆτε ὅμως τὰ γέλια μας τὴν ἐπούριο, ὅταν ὅλες ἐν σώματι ἐπισκεφθήκαμε τὸν ἀκίνδυνο πιὰ ἐλθοντα μας, καὶ τοὺς διθυράμβους κοὐ πλέξαμε ὑπὲρ τοῦ γυναικείου..... ἡρωϊσμοῦ!

Ἐννοεῖται, πὼς σὲ κανένα ἄνδρα δὲ τολμήσαμε νὰ τὸ διήγηθοῦμε.

ΝΕΦΕΛΗ

ΗΧΟΣ ΚΟΥΔΟΥΝΙΩΝ

Τὸ δροσερὸ ἀερικὶ χτενίζει τὰ δένδρα ποὺ πρασινίζουν τὸν τόπο, καὶ φουσκώνει λίγο τὴ θάλασσα, ποῦ σὰν γυαλὸ τὴς χρώμα καὶ τὴν ἀπέραντή της ἔκταση χρωστᾶ ἡ φύσις μεγάλο μέρος τῆς ὡλοφορίας της.

Ἕνα βοῦ ὁ ὑψώνεται μπροστὰ μεγάλο, ἐπιβλητικό. Κι' ἀνάμεσα στὶς χαραμαριὲς τῶν βράχων του βλέπεις τὰ μαῦρα κατσικάκια μὲ τὰ μεγάλα κέρατα, ποὺ πηδοῦν εὐκίνητα κεῖ ζωηρά. Τὰ κουδουνάκια τους ἀκούγονται καθαρὰ στὸν θλαφρὸν ἀέρα τῆς ἐξοχῆς.

Τὸ γλυκὸ αὐτὸ κουδούνισμα ποὺ τ' ἀκοῦς μέσα στ' ὥμορφο τοπίο, σοῦ φαίνεται ἀκόμα πιὸ γλυκό, τὸ αἰσθάνεσαι ἀκόμα πιὸ βαθεὶ κι' ἀπὸ μεγάλη μουσική. Σὰ νανουρίζει ὁ ρυθμός αὐτός, σοῦ δίνει ὄνειρα θερμά. Κάνεις τὸν ἑαυτό σου, φεύγεις, πετᾷς, ἀλλοῦ...

Τὰ κατσικάκια, τρελλὰ κι' εὐκίνητα, ἀπομακρύνονται, καθὼς πηδοῦν ἀπὸ βράχο σὲ βράχο, κι' ὁ ἦχος τῶν κουδουνιῶν των χάνεται σιγὰ σιγά. Μ' ἀπὸ μακρυά, ἀκόμα πιὸ γλυκὰ αἰσθάνεσαι τοὺς διαφόρους τόνους, ἀκόμα πιὸ βαθειὰ ὄνειρα σοῦ φέρνουν...

Τώρα εἶνε πολὺ μακρυά. Βλέπεις τὰ κατσικάσια νὰ φεύγουν, νὰ χάνονται κι' ὁ ἀέρας σοῦ φέρνει τὸ τελευταῖο πιὰ ξεψύχισμα τῶν κουδουνιῶν των.

ΑΓΡΙΟΚΑΤΣΙΚΟ

ΤΑ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙΑ

Ρωτήσανε τὸν βασιλιά:
—Γιατί τὰ δαχτυλίδια
τὰ βάζουν, ὅσοι κάχουνε,
Στὸ χέρι στὰ ζερβό,
Μιὰ ποὺ τὸ ἄλλο στὴ δουλειά,
Καθώ; καὶ σὰ καιγνίδια,
Πλιότερο εἶναι ἄξιο
Καὶ πλιότερο ἱκανό;

Κι' ὁ βασιλιὰς ἀπάντησε
—Μὰ δὲν τὸ ἔξερις τοῦτο;
Ὁπῶχει τὴν ἀξία του,
Μέ-σι μ' αὐτὴ μονάνα.

(Ἀκαδῆς) ΠΥΓΟΛΑΜΠΙΣ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Φύνε μακρυά, καταραμένη Μελαγχολία, πὸ τὸν Κέρβερο καὶ τὴν μαῦρη σκοτεινὴ τοῦ μεσονυκτιοῦ ὀβά γεννημένη!

Γεννημένη στὸ σπήλαιο τῆς Στύγας μέσα σὲ τρομερὰς ὀπτασίες, καὶ φρικτὰ ὀβάματα. Βγῆς κάποιο καράμερο κελλί, ὅπου τὸ σκοτάδι ἁπλώνει τὰ ζηλιάρικα φτερά του καὶ ὁ κόρακας τῆς νύκτας κρώζει. Ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τὶς σκτεινὲς σκιές καὶ τοὺς κατ' ὀφισμένους βράχους, στὴν ἔρημο τῆς Κιμερίας πάντα κάθεσι!

(Ἀπὸ τὸ Ἀγγλικό) ΠΕΡΑΣΠΙΚΗ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Μαμμᾶ γιατὶ βρέχει ὁ θεός;
—Γιὰ νὰ ποτίζη τάμπελια καὶ τὰ χωράφια, παιδί μου.
—Μαῖ! Μὰ τότε γιατὶ βρέχει καὶ στὰ κεραμίδια;

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Βοσκοφίτου

***

Ὁ μικρὸς Ντίντη; φωνάζει ἀπὸ τὸ κρεββάτι:
—Μαμμά; σβύσε τὸ φῶς νὰ μὴ βλέπουν οἱ φύλλοι νὰ μὲ τσιμποῦν!

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀν.τολίτου

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΕΥΣΗΜΩΝ ΤΟΥ 1921

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἄρης (Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ 1921, εἰς διηφόρους Διαγωνισμοὺς, ἔλαβεν τύπωμα 143.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κόδριγκτων (καὶ μὲ τὸ ψευδώνυμον Ἐλευθεροκτὴς τῆς Πατρίδος ἔλαβεν Εὔσημα 121.)—Μεγάλη Ἑλλάς. 95

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μακεδονικὸν Ἰδεῶδες, 85. (Εἰς τὴν Σημειωσιν του ἀναφέρει μόνον 71, ἄλλα ἔχει λάθος.)—Δεπιλάνου, 78. — Νεῖλος καὶ Ὄνειρον τῆς Κύπρου, ἐξ Ἰσου, 63. (Αὐτῶν τῶν δυο δὲν ἐλήφθησαν σημειώσεις Περιλαμβάνονται ὅμως ἐξαιρετικῶς, ἀφοῦ ὁ ἀριθμὸς τῶν Εὐσήμων των τοῖς δίδει δικαίωμα βραβείου.)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Αἰμιλία Χώβ, 52. Παπαρούνα τοῦ Ἀγροῦ, 48.—Ἀπελευθερωθεὶς Μικρασιάτης, 45 — Σαρδαναπαλὸς 44. — Φληριωὴ Ἀβρα, 41. Καλαμαριανὸ Λουλούδι, 39. —Ὑπερήφανο Ἐδεξιόπουλο, 87.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀνυπόγραφος 34. — Ἥρα, 29 —Ναυπελιακὸς Ἀστήρ, 26. — Καμέλια, 22.—Δοξασμένο Κρητικόπουλο, 15 (Ἄλλοι ὅσν ἔστειλαν Σημειώσεις.)

Στατιστικὴς τῶν Εὐσήμων τοῦ 1921, αἱ ὁποῖαι πολὺ ἐ' ἐβοήθησαν εἰς τὴν διαλογήν, μοῦ ἔστειλαν οἱ ἑξῆς. (ἀπὸ 20Ε εἰς ἑκαστον:) Ἀπελευθερωθεὶς Μικρασιάτης. Ἥρα, Διαβολάκι τῆς Ἡλιουπόλεως, Σκόρπια Φύλλα, Νέδων, Κόκκινος Κρίνος καὶ ἕνας ποὺ ξέχασε νὰ ὑπογράψη.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδ. Εὐρυπίδου. Τὴν 12 Ἰουνίου 1922.

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΩΝ: Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἀπορίας ποὺ τὰς λύει ὁ «Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ». Ἀλλὰ δὲν διευθύνεις καὶ δὲν φανερώνω ψευδώνυμα συνδρομητῶν. Δὲν ἀπαντῶ ἐκτενῶς παρὰ μόνον ὅταν μοῦ τὸ ἐπιτρέψη ὁ κόφος, καὶ τὰ σειρὰν ἐλήψεως τῶν ἐπιστολῶν, ἐκ τὸ μεσημέρι κάθε Κυριακῆς, ποὺ κάμνω τὴν Ἀλληλογραφίαν.

ΞΕΚΟΛΟΥΘΟΥΝ καὶ θὰ ἐξακολουθήσουν τάποτελέσματα. Σήμερον, κανοὺς βλέπετε, ἔχομεν τὰ Εὔσημα τοῦ 1921. Η Σελὶς Συνεργασίας θὰ περιορίζεται, κατ' ἀνάγκην, αὐτὸν τὸν καιρὸν εἰς δυὸ-τρεῖς στήλας. Ἀλλὰ αἰτία δὲν εἶναι μόνον οἱ Διαγωνισμοὶ. Εἶναι καὶ ἡ πληθώρα αὐτῆ τῶν Μικρῶν Ἀγγελῶν. Ὅλοι τώρα δημοσιεύουν.

Ἀνθισμένο Μονοπάτι. σ' εὐχαριστῶ ποὺ μὲ θυμᾶσαι. Ὅστε ὀρθῆκες τὴν κλίσι σου, εἶναι ἡ Γυμναστική. Πολὺ ὡραία! Β.δικιᾶστα ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ ὠφεληθῆ τὸ Ἔθνος του καὶ μὲ τὴ γυμναστική. Καὶ πολὺ μάλιστα...

Ἀλογόμυγα, ἔχω ὑπ' ὄψι μου τρία γράμματά σου. Ὄχι, ὁ ἀδελφός σου δὲν μπορεῖ νὰ πάρη ψευδώνυμο. Μόνο τὰδέλφια τῶν συνδρομητῶν ἔχουν αὐτὸ τὸ προνόμιο. Ὡραία ἡ ζωγραφική σου, ἀλλὰ φτιστὸς δὲν θὰ προκηρύξω Διαγωνισμὸ Ζωγραφικῆς. Περίμενε τοῦ χρόνου, ποὺ θὰ ξέρης καλύτερα.

Σ' εὐχαριστῶ γιὰ δσα γράφεις, Τραγούδι τῆς Ἑνώσεως, Ναί, στὸ ἑξῆς, γιὰ κάθε ἐξαπάθυμά σας, θὰ εὐχαριστῶ δημοσία τὸν καλὸ σας Σύλλογο. Πρέπει ὅμως νὰ εὐχαριστήσω καὶ τὸν λαμπρὸ σας καθηγητή, τὸν κ. Κωνσταντινίδη, ποὺ τόσο σᾶς βοηθᾶ! μὲ τὰς θεραπᾶς του σύστασεις στοὺς μαθητὰς νὰ γίνωνται συνδρομηταί μου. Τί λόγοι καθηγηταί ποὺ τὸ κάμνουν αὐτό! Δὲν ἔπρεπε ὅμως νὰ τὸ κάμνουν ὅλοι, διὰ νὰ προφυλάττουν τὴ νεολαία ἀπὸ ἄλλα ἐλαθερὰ ἀναγνώσματα;

Καὶ ὅμως, Σπουργίτη, ἐγὼ θὰ ἤθελα νὰ μοῦ ἔγραφες συχνότερα, ἀφοῦ μάλιστα δὲν ἔχεις τὴν ξέωση νὰ σοῦ ἀπαντῶ ἐκτενῶς σὲ κάθε γράμμα. Σοῦ ἔστειλα τὸ βιβλίο καὶ νὰ μοῦ πῆς πῶς σοῦ φάνηκαν τὰ σελίτσα, σὺ ποὺ καταγίνεσαι. Τί κάνει ὁ Καπρός; Χαιρετίσματα.

Ἐλάβα, Θέλλα, καὶ σοῦ ἔστειλα. Ὅταν δὲν βρίσκης χαρτονόμισμα, μπορεῖς νὰ στέλλεις καὶ Postal-Order. Ἔφρω κι' ἐγὼ γιατὶ στὸν διηγηματικὸ διαγωνισμὸ ποὺ ἐπρόκηψ ὀξες, δὲν σοῦ ἔστειλαν πολλοί; Διαβίβαζω ὅμως τὸ παράπονό σου.

Χάρηκα ποὺ μοῦγραψες, Ν. Α. Μίχε, καὶ νὰ πάρης καὶ ψεδώνυμο γιὰ νὰχουμε ἀλληλογραφία. Μὲ χαρὰ ἀπόψη θὰ δεχθῶ τὴν ἀδελφή σου. Ναί, μπορεῖς νὰ σημειώσης στὴν ἀπάντησή σου ὅλες τὶς λέξεις ποὺ νομίζεις πὼς παιταιζοῦν. Αὐτὸ ἐπιτρέπεται καὶ στὶς λύσεις τῶν Ἀσκήσεων καὶ πανταῦ

Ἄσπρε Γάτε, εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ Σύλλογο ποὺ σκοπεύετε νὰ ἱδρύσετε. Ὄχι, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ζητήσετε ἐγκρισιν ἀπὸ τὸ Πρωτοδικεῖο. Ὁ νόμος εἶναι μόνο γιὰ τοὺς συλλόγους τῶν ἐνηλίκων. Ὅσο γιὰ τὸν τίτλο, καλὸς εἶναι, ἀ, δὲν βρῆτε καλύτερο. Γράφε μου λοιπὸν πάρα ποὺ δὲν ἔχεις μαθήματα.

Εὐχαρίστως, φίλοι μου τῆς «Ἀμύνης». συνιστῶ τὸν καλό σας Σύλλογο. Σᾶς μπορνιδόπουλα καὶ σ' ὅλους. Ἐργάζεσθε καλὰ κι' εἴσθε ἄξιοι ὑποστηρίξεως.

Ὄχι-δά, Ἄλλο Ἀπελέκηκο! Δὲν εἶναι «τυπογραφικὰ λάθη» τὰ λάθη ποὺ κάνει μιλώντας ὁ σινιόρ Πελιάσκο! Νὰ μὴ μοῦ κάνετε, παρακαλῶ, τέτοιες ἀσυλλόγιστες ἐρωτήσεις.

Δὲν ἀμφιβάλλω, Κική, πὼς ἐξαπαθύνεις ὄχι ἀπὸ φιλοδοξία, γιὰ τὸ θραβεῖο, παρ' ἀπὸ ἀγάπη σὲ μένα καὶ ἀπὸ πόθο νὰ ὠφεληθῆς παιδιά. Εἶσαι ἀλτρουϊστρια, ἀφοῦ χαρήκες τόσο καὶ γιὰ τὴ δημοσίευση τοῦ πρώτου κομματιοῦ τῆς Παντεχοῦ Παρών σὰ νὰ ἦταν δικό σου. Σοῦ εὐχομαι κάθ' ἐπιτυχία στὰς ἐξετάσεις.

Ἴων, πολὺ μὲ συγκίνησε τὸ γράμμα σου μὲ τὴν περιγραφὴ τῆς τραμαρᾶς αὐτῆς ἐστείου. Ὁ Τοῦρκος σκοπεύει, ὁ μάστρος πέφτει νυκρός. Πόσοι τέτοιοι μάστορες ἔ ὅλο τὸν Ἑλληνισμὸ καὶ ἔ ὅλους αὐτοὺς τοὺς αἰῶνες! Πότε πιὰ θὰ ποῦμε ὅτι ἔλθε τὸ τέλος;

Εἶμαι εὐτυχής, Ἀνθισμένη Μυγδαλιά, ποὺ πάντα τὴν καλύτερη θέση στὴν καρδιά σου τὴν ἔχω ἐγώ. Κρῖμα νὰ ἀφήσης τόσα χρόνια χωρὶς νὰ λαβαίνης μέρος στὴ κίνηση. Θὰ ἀπληρώσης λοιπὸν τώρα;

Νὰ καὶ τὸ Βελοῦδένιο Ροδοπέταλο, ποὺ δὲν ἀποφάσισε νὰ μοῦ γράψη παρὰ ὕστερ' ἀπὸ τρία χρόνια ποὺ εἶναι συνδρομήτρια! Καὶ γιατί; Γιατὶ ἔβλεπε, λέει, νὰ μοῦ γράφουν τόσο ὡραῖα γράμματα καὶ φοβόταν τὴ συγκρίσι Μὰ ἀχί! τὸ γραμματάκι της εἶναι ὡραιότατο καὶ νὰ μοῦ γραφῆ ἄφοβα καὶ σοχνά. Θὰ εὐχαριστήσαι καὶ ἡ κα' ἡ τῆς καθηγήτρια νὰ τὴ βλέπη στὴν κίνησή μας.

Ἀπὸ σκαλιστήρι μου τὸ Ἄσπρο Ξυνεφάκι! Ἀκοῦστε τί ἔπαθε: «Ἐκεῖ ποὺ ἔψαχνα στὸ σορτάρι τοῦ μπαμπᾶ κι' εἶχα ἀναμμένο τὸ ἠλεκτρικό φανάρακι του, ἀκούω τὰ βήματά του, κλείνω γρήγορα τὸ σορτάρι καὶ φεύγω Ὕστερα κάτι χρειάστηκε ὁ μπαμπᾶς καὶ φαντάσου τὴν τρομάρα του, ὅταν ἄνοιξε τὸ σορτάρι καὶ τὸ εἶδε νὰ φεύγη! Νόμισε πὼς ἔπῆρε φωτιά. Ἀμέσως ὅμως κατάλαβε πὼς ἦταν διπά μου καμώματα...» Κ. τὰ κόκολως ἐννοούμενα παραλείποντας.

Κι' ἐγώ, Παιδί τοῦ Μέλλοντος, γιὰ τὴ μεταμόρφωση — στὸ καλύτερο, ἐννοεῖται, — τῆς ἀδελφούλας σου ἀφότου ἔγεινε συνδρομήτρια μου, εἶμαι ποὺ σὰν εὐχαριστημένη. Γιὰ τὴν ἀπορία σου τί νὰ σοῦ πῶ; Ὁ Μεταγραμματισμὸς Ἑλένη Ὠλένη εἶναι ἀπὸ τοὺς κοινοτέρους καὶ παλαιοτέρους. Σοῦ εὐχομαι ἐπιτυχία στὰς εἰσιτηρίους. Καὶ δέβαια ποὺ πρέπει νὰ μπῆς μὲ τὸ σπαθί σου!

Πολὺ ὡραῖο τὸ γράμμα σου, Καλαμαριανὸ Λουλούδι, αὐτὸ ποὺ μοῦ γράφεις ὡς ἀποχαιρετιστήριο τῆς παιδικῆς σου ζωῆς, ἀφοῦ σὲ λίγο παυεις νὰ εἶσαι μαθητὴς καὶ μπαίνεις στὴ ζωή. Καὶ θὰ ἤθελα πολὺ νὰ δημοσιεύσω ἕνα μέρος, γιὰ νὰ ἰδοῦν οἱ φίλοι μου πόση εὐγνωμοσύνη αἰσθάνεσαι καὶ σὲ μένα, ποὺ συμπλήρωσα τὴν ἀγωγή σου, καὶ ποὺ μοῦ χρωστᾶς δσα καὶ στοὺς δασκάλους σου. Ἀλλὰ δὲν ἔχω τόπο παρὰ γι' αὐτὴ τὴ μικρὴ περίληψη.

Ἐγκάρδια συλλυπητήρια, Λευκὲ Κρίνε, γιὰ τὸν θάνατο τοῦ λατρευτοῦ σου πατέρα. Μπορεῖς νὰσαι περήφανη καὶ νὰ βρίσκης παρηγοριὰ μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ἐπρόσφερε τὴ ζωή του στὸ ὠμπὸ τῆς πατρίδος. Πολὺ μὲ συγκίνησε τὸ γράμμα σου. Ἐφρόντισα καὶ γιὰ τὰ φυλλάδια, ἀφοῦ μοῦ λές πὼς μοῦζι μου περνᾶ ἡ ὥρα σου καὶ ξεχνᾷς λίγο τὸν ἀξέχαστο πόνο σου.

Ὡραῖες ἐπιστολὲς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Μαθοῦ Ἀράχ η (εἰκονογραφημένη καὶ χρωματισμένη), Πανταχοῦ Παρών (μ' ἐσκάλεισο στὸν κ. Φαΐδωνα ποὺ εὐχαριστήθηκε πολύ) Κῦμα τοῦ Σαρωνικοῦ, Ἀνθὴ Βιολίστρια, Ἰδεοαναπάτωμα, Ἀνεμοστρόβιλος, Ἐνδοξος Ἀβέρωφ. Καρυοθραύστης, Καμέλια, Ἐργλέζικο Φαλλιδάκι, Βυζάντιον, Γιάννης Ρωμάντσας, Τρελλὴ Χορεύτρια καὶ Ἄσπρη Γάτα.—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοῦ, εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔχω νὰ εὐχαριστήσω γιὰ τὰ ξεπαθύμματά των τὰ καλά μου ἀγαπητὰ παιδιά: Ἀσαράτ. Ἀθ. Σιούλας, Παιδὶ τοῦ Μέλλοντος, Τρελλὴν Χορεύτριαν, Ρυγολέττον, Ὑπομονάτην, Σὲρ Ραβεγγάρ, Κυπριώτικο Λουλούδι, Δεδομένον, Δὸν Σατανᾶν, Μοσχομύρισαν τῶν Παριείων, Σύμμορίαν Ἀρλεκίνου, Ἐανθὴν Βιολίστριαν, Σανοελλὰν, Γεώργιον Τάμβακᾶν, Ἐθνικὸν Ὄνειρον, Ἄλκην καθὼς καὶ τοὺς δραστηρίους Μικροὺς Συλλόγους ποὺ ἐγράφτηκαν μὲ τόσον ζῆλον διὰ τὴν διάδοσίν μου: Τιμημένην Κρήτην, Φκραῶ, Κρήτην, Κυκλάδας, Πηνειὸν καὶ Ἄμυναν. Καὶ πάλι εὐχαριστῶ!

Μὲ μεγάλη μου χαρὰ ἀναγγέλλω, ὅτι ὁ παλιός μου συνδρομητὴς καὶ τώρα πολύτιμος συνεργάτης μου κ. Ἰωάννης Θ Κακριδῆς ἔδωσε λαμπρὰς ἐξετάσεις στὴ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ κι' ἐπῆρε τὸ πτυχίο του μὲ ἄριστα καὶ μὲ τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήρια τῶν καθηγητῶν καὶ τῶν συνεδέλφων του, ποὺ τοῦ ἔκαμαν σωστὴ διαδήλωση. Ὁ κ. Κακριδῆς, γιὸς τοῦ διακεκριμένου καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἀπὸ μητέρα συγγενὴς τῶν θαυμαστῶν Χατζηδάκιδων, εἶναι ἀπὸ τὰ ἐκλεκτὰ ἐκεῖνα παιδιά μου ποὺ μ' ἐτιμοῦσαν, μὲ τιμοῦν καὶ θὰ μὲ τιμήσουν ἀκόμα. Ἀληθινὸς ἐπιστήμων, μὲ νέες ἰδέες, μὲ δυνατὸ λογοτεχνικὸ τάλαντο, μ' εὐθὺν χαρακτῆρα καὶ μὲ σεμνὸ ὕφος, ὁ νέος ἀριστοῦχος τῆς Φιλολογίας θὰ συνταξιδεύη χωρὶς ἄλλο πολὺ στὴν ὀνειρευτὴ ἐκείνη ἀναμόρφωση τῆς Πατρίδος μας, ποὺ μόνο ἀπὸ τέτοιους νέους τὴν περιμένουμε. Ἕνα γιὰ μένα, εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς κι' ὑπερήφανη πὼς ὅλοι ἀπὸ τὴ μεγάλη μου οἰκογένεια ἐγαίνου.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, ἀπὸ πρώτην φορὰν στέλλοντας, ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Φεύγει». —«Εἶναι τὸ μάρμαρο δουδί;» κτλ. — «Τὰ πουλιά» κτλ. — «Ἀπελείωτον». — «Τὸ ἰαμβικὸ μέτρο». — «Χειραφέτησις» κτλ. — «Χαῖρε ὑητὸ» κτλ. — «Τὸ μοιρολόγι τῆς πατρίδας» —«Ἀφοῦ Καραΐσκρ». —Παιδ. Πνεύματα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναναεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 3. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1922. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια).

Νέα Ψευδώνυμα: Σκόρος ἀ. (σκόρος Π.). Δοὺξ τοῦ Ρήζεστανδ, ἀ. (ΜΑ). Λήδα, κ. (ΑΧ). Λητώ, κ. Ἀφελὴς Ἑλληνοπούλα, κ. (—). Μικρὸς Δημοσιογράφος. ἀ. (ΣΜ). Κάδμος, ἀ. (ΕΒ). Ζ'τζ Βεντ, ἀ. (;). Σόρε Θεελεῖφ, ἀ. (;). Μελαχροινὴ κ. (;). Ξένη, κ. (;). Χαρὰ τῆς Ζωῆς, ἀ. (ΓΚ). Ξανθὴ Νεράϊδα, ἀ. (ΑΕ). Ὀνειροπόλος Καρδία, ἀ. (ΑΑ). Ξέιστερη Νύχα, κ. (ΖΠ) Γειτόνισσα τοῦ Νέστου, κ. (ΟΤ). Ἄρχων τοῦ Πυρός, ἀ. (ΝΜ). Πηδηχτούλης, ἀ. (χε-χά). Βενέδικτος, ἀ. (;;). Ἑλλάδας Ἀγκυλιά, κ. (Α-Ω).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 9 τὸ πολὺ προτάσεις λεπ. 25, διὰ τὰς περισσοτέρας 30 λεπτὰ ἡ λέξις.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθ. μοῦν γ' ἀνταλλάξουν: δ Ἰωνικὸς Οὐρανὸς μὲ Νύμφ. τ. Δάσους, Φαλῆρ, Ἀβραν. Ἀμυθρ. Λάμψιν, Θαλασσοπούλι, Παραττικήν, Χλόην, Ἰδεολάτριδα, Ἀμερικανίδα, Αἰθυμαίαν, Χρυσαν ἡν, Σπανιόλαν, Μαυρούκαν, Ἰνώ, Κικήν, Ἰδανισμόν, Ἀφρόκρινο, Καταγράδλαν, Δέαν, Φλάρταν, Τριφύλλι, Γαλαζαίματη, Πουλιαν —δ Πισπιρίγκος μὲ Πεταχτὸ Ναυτάκι —ἡ Καμέλια μὲ Τιτάνια, Ἀφ. Κυπριοπούλα, Ἀλατσατ. Καμέλια, Μέμφιδα, Ἰνές, Κική, Θαλασσοπούλι, Μαυρούκα· —ἡ Φλόγα μὲ Σίσυφον, Σπινθῆρα τῆς Ἠλιόπιδος. Σφα ρατρωπ Κυανόλεκον· —ἡ Ἀργὼ μὲ Νεράϊδαν τ. Βοσπόρου, Σουλιωτοπούλαν, Παπαρούναν, Διαβολάκιδο· —ὁ Παρδαλὸς Γάτος μὲ Ρίταν, Κικήν, Ἐπαστατάτην· —ὁ Καρυοθραύστης μὲ Λύγκα, Νεράϊδα τ. Βοσπόρου, Προκλῶν. Πεθον, Σέρα Λεζινέδ, Σηρεστιέλ· — ἡ Σουλιωτοπούλα μὲ Ἀργὼ, Ἀγριοκάτσικο, Φρόσυλλα, Ἀμερικανίδα· —ἡ Μαυρούκα μὲ Καρμέλιτα, Μαγεμ. Ρωμαντιά, Τρελ. Χορεύτρια, Σωτηριώτισσα, Μυροβ. Ἰωνία, Ἀφρ. Κῦμα, Ἄσπρο Σουνεφ. Ἐπτάλοφη, Ἀλατσατ. Καμέλια, Ἀδιαφόρηση· —ὁ Ἰαβέρης μὲ Σόρα Λεζινέδ, Σηρεστιέλ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Τσιαντφυλλέναν (συμμορφώθηκα) Μυστηριώδη Ἱππότην, (μ' αὐτὸ κάνω πάντα· ὅταν δὲν ἔχω ἐκτενῆ ἀπάντηση, τὸ νομα ἐκείνου ποὺ μοῦ γράφει τὸ ἀναφέρω· ἔστειλα·) Ἀφρισμένο Κῦμα (χριτωμένο πάλι τὸ γραμματάκι σου πολλοὺς χαιρετισμοὺς στὴν παλιά μου Ἰωάννα δ' Ἄρκ·) Πανελλήνιον Πόδιον (ἔχει καλῶς) Ἀεσβιακὸν Ἀστέρα (παρασκιά) Νεράϊδα τοῦ Βοσπόρου (ἐλήφθη καὶ τῆς ἐξαδελφούλας·) Νέδωνα (ναί·) Ἰδεῶδες τῶν Ἑλλήνων (χαῖρε πολὺ γιὰ τὸν γυρισιὸ σ' ἐδῶ εἶμαι πάντα!) Χαρὰν τῆς Ζωῆς (κι' ἐγὼ χαίρω πολὺ καὶ περιμένω πολλά·) Λευκοκύματον Αἰγιαλὸν (αὐτὸ τὸ ἔχω δημοσιεύσει· στεῖλε μου τίποτα ἄλλο·) Μικρὰν Πριγκήπισσαν (ἔλαβα· εὐχαριστῶ· ἐστάλη λίσμιδ·) Γ' Βίκ. (τὸ ψευδώνυμον Ἀστεῖδεῖς ἐνεκρίθη δι' ἄλλον στὸ δον φύλλον·) Δυπημένον (ἔγεινε δεκτή· μὴ στενοχωρῆσαι) Σωσελὸν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔχει καλῶς·) Εὐγενὲς Ἰδανικὸν (ἔστειλα· εὐχαριστῶ γιὰ δσα γράφεις·) Ἀγρίμι (ἂς τὰφήσουμε αὐτά, τὰ πολὺ γενικὰ καὶ μαλλοντικά, ποὺ δὲν εἶναι γιὰ τὸν κύκλο μας· ναί, εἶναι καλὴ ἡ Μυθολογία Κωνσταντινίδη· ἂν ὑπάρχουν ἀντίπα κι' ἂν ἔχης πόσο τιμᾶται, γράφε μου νὰ τὴν συστήσω σὲ τόσους ποὺ μοῦ ζητοῦν ἡ ἀγγελία αὐτὴ στοιχίζει δρ. 3·) Πατρίδα τοῦ Διόνυσος (καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς δυὸ!) Ἑλλάδα Καλὸν (κι' ἐγὼ ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ μοῦ γράφης ἀλλὰ νὰ πάρης· καὶ ψευδώνυμο γιὰ νὰ σοῦ ἀπαντῶ.) Πισπιρίγκον (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας· ἔστειλα· ὁ Πισπιρίγκος εἶναι ἄλλος·) Μαντεῖον τῶν Δελφῶν (δὲν ἀναλαμβάνω τὴν στάχωσιν·) Σκόρον (ναί, χάρηκα πάρα πολὺ περιμένω·) Ρεβόλεττον (ναί, λαμβάνεται νὰ ὄψει ὥς· νὰ συμπληρωθῆ ἐτησία συνδρομή·) Φλόγα (ἔλαβα, ἔστειλα ὁ λ.ιός ἐξωφλήθη·) Θεσμαρκ (ναί, θὰ τὸν ἀναφέρω·) Ἀργὼ (ναί, τράφε δσες θέλης κι' ἐγὼ πάρνω τὴ σωστή.) Ἀναστάσιον Π. Χριστοφιλ (εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς τὴ θυμοῦμαι πολὺ καλὰ τὴ μαμμά σου

τῆς ἑπομένης, νὰ ποτελῇ ἄλλην λέξιν. Ἡ ἀνάγνωσις τῶν ὁλῶν ἐν ὅλῳ συνθέτων λέξεων (ἐκτὸς τῶν ὁλοκλήρων τοῦ Κρικωτοῦ), θάρχιζη ἀπὸ τὸ Δι ἀ καὶ θὰ κάμνῃ τὸν γῦρον ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰριστερά, καταλήγουσα πάλιν εἰς τὸ Δι ἀ. Ὀρθογραφία δὲν τηρεῖται.

Ἔσταλη ὑπὸ τ. Κυμαῖ. Κυανολεύκου

418. Ἀριθμητικὸν Παίγνιον.

Πῶς πρέπει νὰ τοποθετηθοῦν οἱ κάτωθι ἀριθμοὶ ὥστε, προσθετόμενοι, νὰ δίδουν ἄθροισμα 1000;

8, 8, 8, 8, 8, 8, 8, 8.

Ἔσταλη ἀπὸ τὸ Σμυρνιωτάκι.

419. Λογοπαίγνιον

Πότε κόπτομεν τὴν πρόθεσιν πρό;

Ἔσταλη ὑπὸ τοῦ Τελευτ. Παλαιολόγου

420. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς Τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ποταμὸν τῆς Γαλλίας:

1, Θεά· 2, Ζῶον χρήσιμον· 3, Ἀστερισμός. 4, Ἀριθμός· 5, Θηβαῖα βασιλόπαις· 6, Φυτὸν παρόχθιον· 7, Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας.

Ἔσταλη ὑπὸ τοῦ Φιλελ. Κερκυραίου

421. Ἐλιποσύμφωνον.

ει-τη-ο αο α-α-α αα

Ἔσταλη ὑπὸ τοῦ Θλιμμένου Κισσοῦ

422. Γρῖφος.

φεῦφεῦ φεῦ φεῦ
ε ε
ῦ φεῦ κριτ ἂς
φ ε τοὺς
ε υ
φεῦ φεῦ

Ἔσταλη ὑπὸ τοῦ Ἑλλ. Αἰσθήματος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

423. Étoile.

* * *
* * *
* R *
* * *
* * *

Horizontal : Ile d' Europe ; perpend : sorcière mythol gique; diagonal : ville d' Afrique et déesse.

Ἔσταλη ὑπὸ τ. Φιλελ. Ἑλληνοπούλα

424. Rébus.

LA pierre la ioo la KC

Ἔσταλη ὑπὸ τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος

ΛΥΣΕΙΣ

ὧν Πν. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 9.

113. Νιγῆρας (νί, α, γαρ, ἄ.). —114. Σιρόπι (οἶ, ρῶ, πί.) -115. Πάτμος-ἀτός.—116. Ἡ πέννα.

117. T Y IOPAΣ T A I O Σ A M I O O I Σ Σ

118. Μὴ προσδέχου τὸν φαῖλον, (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ διαγώνιους ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά.) — 119. ΣΕΡΑΠΙΣ (ἐ-σπέρι, Ρέα, Ἄπις, Πάρις, Ἴσις, Σέρραι.)—120. ΚΑΤΙΛΙΝΑΣ (Κάλ σς ΔΑρεῖος, Αἰ-Τώλια, Δύ-Ι τπος, κομέλιον, Ἀρ-τεμίσια, Ὑλεσίω-Ν, Γαλατεία, Ἀρχίλοχος.)—121. Καλῇ ἀπαοχῆς γίγνεται τέλος κακόν.—122 Πίσης. Πατρίκι (π' εἰς τὶς πάτρις.)—123—125 1. Κιπνός, (cap noce.) 2. Φουκιᾶς, (fou, cus, race) 3, Φούτος, (fou, ris, os). —125. Théatre (thé, âtre).

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Πωλούμενα εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως».

Θέατρον, Τόμος Β'	Δρ. 8.—(60)
Θέατρον Τόμος Γ'	» 8.—(60)
Ὁ Κόκκινος Βράχος	» 6.—(60)
Ἡ Τιμὴ τοῦ Ἀδελφοῦ Δύο Τόμοι	» 14.—(1 10)
Ὁ Πόλεμος	» 7.—(60)
Πετριὲς στὸν Ἥλιο	» 5.—(50)
Φοιτηταί	» 5.—(50)
Τὸ Ζακυθινὸ Μανιήλι	» 5.—(50)
Μητρυιά	» 3.—(40)
Ἀφροδίτη	» 8.—(60)
Δάουρα	» 8.—(60)
Ἡ Κωμωδία τοῦ Ἀριστείου	» 2.—(30)
Ἡ Λέξη Μαλλιαρὸ	» 2.—(30)
Ὁ Κακὸς Δρόμος	» 8.—(60)

Αἱ ἐντὸς παρενθέσεως τιμαὶ εἶναι τὰ Ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐξωτερικοῦ. Δια τὸ Ἐξωτερικὸν τὰ διπλάσια.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλᾶ στοιχεῖα δρ. 3. (ὁ ἐλάχιστος δρος). Πέραν τῶν 10 λέξ. 30 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπ. 40 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 50. Ὁ χωρισμὸς στίχος δρ. 1,50.

(ΚΒ' — 418)

Δοξα Μενωμένη=Γιάγκος Λώρης. Νίτσα, τὰ ἀρχικά Α.Μ. δὲ θὰ ἦταν πιὸ σωστά;

Μαυρούκα.

(ΚΒ' — 419)

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν ἀγράφων μαγευτικῶν τυπίων καὶ ἀνταλλάσσω κάρτ ποστὰλ μὲ οἱονδήποτε Δ)σι: Γ Ν. Οἰκονομόπουλον, Κιτιον.—*Ταβέρης.*

(ΚΒ' — 420)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μ καὶ κάρτ ποστὰλ μὲ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα.—*Μικρὰ Πριγκίπισσα.*

(ΚΒ' — 421)

Ἐ! *Μπερμπαντιάκο*, πῶ, πῆγαν νὰ τὸ κυνήγησου;

Βενέδικτος καὶ Πηδηχτούλης

(ΚΒ' — 422)

Μπερμπαντάκο, Ἀκίλα, Ταγγο, νὰ προσέξετε λίγο, γιατὶ νομίζουμε πὼς οἱ σκοῦφοι σας δὲν εἶναι καλὰ στερεωμένοι

Πηδηχτούλης καὶ *Βενέδικτος*

(ΚΒ' — 423)

Μπερμπαντάκο, ξαναεῖδες, πιὸ παλληκαρᾶ στὴ ζωή σου ἀπὸ τὸν *Ἐπαναστάτη;* *Ρίτα*

(ΒΚ' — 424)

Ἐπαναστάτη, μὲ τὴ σπουδαία κοπέρτα τῆς (ΚΒ'—293) γίνατε Ἔθισσων, Μαρκόνι! Μάθετε πὼς δὲ σᾶς φοβοῦμαι. *Ρίτα*

(ΚΒ' — 425)

ΔΗΛΩΣΙΣ.—Στὴν Ἀθηνοῦ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ 25 φύλλου ἔνα λάθο ἄλλαξε τὸ ἀληθινό μου ὄνομα γι' αὐτὸ παρακαλῶ ἐκεῖνους ποὺ τὸ ξέρουν νὰ τὸ κρατήσουν μυστικὸ περισσότερο γιὰ πεῖσμα τοῦ *Ἐπαναστάτη* ποὺ τὸν *Μπερμπαντάκο* τὸν βάφτισε Γ. Κούτα καὶ βγῆκε γελασμένος! Ὁ Μπερμπαντιᾶ κοχλέγε καὶ *Νεῖνος.* Ἐ νοοῦμεθα;

ΡΙΤΑ κ. ἄ.

(ΚΒ' — 426)

Παιδιά, τὰ μάθατε; μονοῦ ἡ, *Ρίτας* τὸ ρολόϊ πάει σωστά. *Ἰνές*, δέχουμαι μὰ διεύθυνση;

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ

(ΚΒ' — 427)

ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ,,

Ἀοχικαλαπουριστή, ἀκηρύσσεσαι ἱππότης. Ζιζάνιον τοῦ Πέρα, πρόσεχε! Σύλλογε *Βυζάντιον* γιατὶ δὲν ἀκούεστε;

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΜΑΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ

Ἀφιλὴς Γυμνασιόπαι.=Κωνσταντῖνος Λευκοδίτης, Πυγολαμπίς=Ἰωάννης Χατζηδημητρίου, Γλυκοχάραμμα=Ξενοφῶν Σαραντόπουλος. Χρυσήλιος Φιλίδων=Δημήτριος Φλούμης, Θάρρος=Παράσχος Λαφτσῆς, Ἀεροναύτης=Δημήτριος Νικολαΐδης, Ἐλπὶς τοῦ Ἔθνους=Ἐμμανουὴλ Χρυσανθόπουλος, Τζιτζικας=Ρωμύλος Ξανθόπουλος.

Ἀρχηγὸς ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ

(ΚΒ' — 428)

Ὁ δοὺξ τοῦ *Ρέϊχστανδ* κατὰ πρῶτον εἰσερχόμενος εἰς τὸν Διαπλασιόκοσμον χαιρετῶ εὐγενῶς ἀταξιπαγας.

(ΚΒ' — 429)

Εἰσερχομένη στὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ ὅλους.

Νῆσοι τῆς Ἀφροδίτης

(ΚΒ' — 430)

Μέσα πήδημα μπαίνω στὸ Διαπλασιόκοσμο καὶ σᾶς χαιρετῶ ὅλους. ΦΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ

(ΚΒ — 431)

ΡΙΤΑ, ΚΙΠΑΝΑΣΤΑΓΗ, ΚΙΚΗ, ΥΠΟΥΛΕ καὶ ὅλοι οἱ ἀνακαλυπταί, σὰν μπορεῖτε, βρῆτε μας. ΦΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ.

(ΚΒ — 432)

Σύλλογε «Μυστηριωδῆ», θέλετε νὰ μιμηθῆτε τὴν «Σ.Ε Ν.» ὅλλ' περάσατε ἀπὸ κοντὰ καὶ δὲν ἀγγίξατε.—ΦΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ

(ΚΒ' — 433)

Ρίτα, κάλε τὸ λὲς πῶς; ἡ Ἑλλάδα ἔχει τὴν Κέρκυρα, τὸ μόνο κατάλληλο μέρος γιὰ σένα.

Μοσχάτος, *Ἀποστόλου*

(ΚΒ' — 434)

Καλῶς ὥρισες, ΔΑΦΝΗΣ ΣΤΕΦΑΝΕ, στὴ Διαπλασιακὴ μας οἰκογένεια. ΚΑΡΔΙΟΓΝΩΣΤΗΣ

(ΚΒ' — 435)

Βλέπο τας τὴν καταπληκτικὴ δύναμι τοῦ συλλόγου «ΑΜΥΝΑ» τάσσομαι εἰς τὸ πλεῦρόν σας; ΖΗΤΩ Η «ΑΜΥΝΑ».

ΚΑΡΔΙΟΓΝΩΣΤΗΣ

(ΚΒ' — 436)

Αστυνομικοί, ἀνακαλύπτατε μα. Ἀούα! —ΚΑΡΔΙΟΓΝΩΣΤΗΣ

(ΚΒ' — 437)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΤΙΜΗΜΕΝΗ ΚΡΗΤΗ»

Παρατηθέντες πολαιοῦ διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐξηλέγησαν. Πρόεδρος Βουρδουμπάκις, Ἀντιπρόεδρος Μουρέλλας, Γραμματεὺς Βουρδουμπάκι, Ταμίας Μαμιλάκις, Σύμβουλοι: Περιβολαράκι, Ἀτσοπολίδου, Χανιωτάκι, Βογιατζάκις, Ἀντιγραφεῖς: Χανία Γεωργία, Δήμητρα Κουκουλάκι, Πετιαστὺς Βλάχος, Μιχαλόπουλος Σμύρνη Προδρομίδης. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. Γράψατε: Πάνου Βουρδουμπάκιν, Ἡράκλειον.

Ἀποτελέσματα Α', Διαγωνισμοῦ: Βραβεῦται, Διτοαχτης.

(ΚΒ — 438)

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ Μ. Μ. Βραβεῖον: Βεατρίκη. Ἀναμένομεν διεύθυνσιν. Λοιπὸν εὐχαριστοῦμεν.—Νανουρίστρα, Ἀφρόκρινο.

(ΚΒ' — 439)

Ἀφελὴ Κυποιοπούλα, δέχομαι ἑστειλα Συγγνώμην γιὰ ἀργοπορία. Σπατόλα, ἑστειλα. *Νέδων.*

(ΚΒ' — 440)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. μὲ ὅλους καὶ ὅλες καὶ ἀλληλογραφῶ ἀπ' εὐθείας. Γράψατε: *Ξένη* p.r. Ἀργοστόλι

(ΚΒ' — 441)

Ζητῶ ἀλληλογρ. ἀποκλειστικῶς μὲ *Σμυρνιωτάκι.* — *Υἱὸς τῆς Νυκτός*, p.r. Αἰγίνιον (Μ. Ἀσίας)

(ΚΒ' — 442)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ, μὴ λησμονεῖτε τὸν διαγωνισμὸν τοῦ Συλλόγου «ΑΜΥΝΑ». Ἴδε ΚΒ' 335

(ΚΒ' — 443)

Νὰ Βολτιῶν, σὲ ἀνεκαλυψα· εἶσαι ὁ Τάκης Βεχαβιλός. *Ἥρως τῆς Κιουτάχειας.*

(ΚΒ' — 444)

Ἀετιδέα, πρόσεξε, μὴ κοινωθῆς, γιατὶ σ' ἔχω δεμένον. Ξερεις *Ὑπνοβάτης.*

(ΚΒ' — 445)

Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΥΡΟΥ ΓΑΤΟΥ

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν ἀγράφων καλλιτεχνικ. κάρτ-ποστὰλ. Βραβεῖον «Ἄγγελος Ἐξολοθρευτής». Δ)τις ἡ τῆς; ΚΒ 340

(ΚΒ' — 446)

Μπίγκα, *Δανάγια*, κυκλαφέρετε, πρῶτα νὰ διορθώσετε τὰ δικά σας τὰ μυαλὰ καὶ ἔλειτα τὰ ξένα.—*Ναπολέων.*

(ΚΒ' — 447)

Γιὰ πρώτη φορὰ εἰσερχόμενος στὸν κύκλο Σας, χαιρετῶ ὅλους *Κλέφτικο Βόλι.*

(ΚΒ' — 448)

Κερουνοβόλον Β αμμα, μὲ συγχωρεῖτε. Μ. Μ. ἑστειλα τετάρτη 8 Ἀπριλίου.

Κλέφτικο Βόλι.

(ΚΒ' — 449)

Ρίτα, Τιμημένο Τουφεκι. Βεατρίκη, ἀνταλλάσσουμε Μ.Μ.; Στείλατε. *Κλέφτικο Βόλι.*

(ΚΒ' — 450)

Ἀποτελεσματα Διαγωνισμοῦ καρτῶν. Βραβεῖο: *Ρίτα.*

Β. Παποδάκης.

(ΚΒ' — 451)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ, εἰσερχόμενος στὸ Διαπλασιόκοσμο χαιρετῶ ὅλους σας.

ΔΑΦΝΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ.

(ΚΒ' — 452)

ΡΙΤΑ, ΚΙΚΗ, ΣΟΡΑ ΛΕΖΙΝΕΣ, ΙΠΠΟΛΥΤΕ, ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΕ ΠΟΘΕ, ἀνταλλάσσομεν Μ. Μυστικὰ μέσῳ Διαπλάσεως; Περιμένω.

ΔΑΦΝΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

(ΚΒ — 453)

ΑΔΡΑΜΥΤΙΩΤαι, ΑΔΡΑΜΥΤΙΩΤΙΣΣΕς, ἐμπρὸς λάβετε μέρος εἰς τὴν κίνησιν τοῦ περιοδικοῦ. ΔΑΦΝΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ.

(ΚΒ' — 454)

"ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΜΥΝΑ,,

Ἕνεκα σπουδαίων λόγων ἡ διεύθυνσις τοῦ συλλόγου μεταβάλλεται, καὶ πᾶσα ἐπιστολὴ πρὸς τὸν σύλλογον δέον νὰ ἀπευθύνηται: κ Βίωνα Παπαμιχάλην, 8 ὁδὸς Ἀνδρικίδου 8, Σμύρνην

Ὁ *Γεν. Γραμματεύς:* ΔΑΦΝΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ, Ὁ *Πρόεδρος:* ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΠΟΘΟΣ